

जाटो : เล่ห์กลบนกระดาน

เรื่องโดย สุนันท์ แก้วรัตน์

ภาพประกอบโดย สุขเกษม จารรงค์

จาโต : เล่ห์กลบนกระดาน

(ตำนานจาโต)

เรื่องโดย สุนันท์ แก้วรัตน์

ภาพประกอบโดย สุขเกษม จารรงค์

जातो : लेहकलनकरदान

(तानानजातो)

เหมาะสำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 12-15 ปี
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-9985-81-6
พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2550
จำนวน 3,000 เล่ม ราคา 135 บาท
เรื่องโดย สุนันท์ แก้วรัตน์
ภาพประกอบโดย สุขเกษม จารงค์

เจ้าของ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สังกัดสำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone

โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร 0-2257-4300 ต่อ 125

ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17 ถนนพระราม 1

โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966

- คณะบรรณาธิการอำนวยการ ดร.ศิริกร มณีรินทร์ นางทัศนีย์ วงศ์พิเศษกุล นางสาวเฉียตฉัตรโคม ปรีพจน์พจนพิสุทธิ นายวัฒน์ชัย วินิจจะกุล นางสาวนันทนา เจริญภักดี
- คณะบรรณาธิการดำเนินงาน ผศ. ดร.ชลภัศน์ วงษ์ประเสริฐ รศ.สุกัญญา สุจฉายา นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป นายณัฐพร ศรีมุฑ์
- ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะบรรณาธิการ ศ.สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์

- จัดทำโดย แผนก Commercial Publishing บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
 - สำนักงาน บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
65/101-103 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4174 โทรสาร 0-2422-9999 ต่อ 4185
- แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
65/16 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010 โทรสาร 0-2433-2742, 0-2434-1385
- จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
65/60-62 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2434-1382, 0-2434-1384, 0-2882-2255

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือ ในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ ดนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด

ครั้งหนึ่ง ในการประชุมที่สถาบันทักษิณคดีศึกษา ซึ่งจัดขึ้นเพื่อหารือร่วมกับเทศบาลนครยะลา และนักวิชาการจากสถาบันฯ อาจารย์นิโคเล ระเบิดนฮาหมัด ได้เสนอความคิดว่า ห้องถิ่นแต่ละแห่งมีนิทานพื้นบ้านที่เล่าขานสืบทอดกันมายาวนาน และนิทานบางเรื่องในภาคใต้ค่อนข้างคล้ายคลึงกับนิทานในภาคอื่นๆ ด้วย ดังนั้นหากสำนักงานอุทยานการเรียนรู้จะช่วยถ่ายทอดงานของนักวิชาการท้องถิ่นที่ศึกษาเรื่องราวในนิทานพื้นบ้านอยู่แล้ว ก็จะเป็นการเพิ่มปริมาณหนังสือเด็กและเยาวชนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับท้องถิ่นให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น และเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้คนในท้องถิ่นต่างๆ ทุกภูมิภาคทั่วประเทศ

นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่าที่มีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะของชุมชนหรือท้องถิ่น แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของนิทานพื้นบ้านดังกล่าว จึงได้ริเริ่มจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านขึ้น โดยมอบหมายให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิตลอดจนหน่วยงานด้านศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น ร่วมกันคัดเลือกนิทานพื้นบ้านของแต่ละภาค ซึ่งมีเนื้อหาสาระที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไป

สนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียน และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการสืบทอดและประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้มีความตั้งใจจัดทำโครงการสมุดภาพนิทานพื้นบ้านให้ครบทั้ง 4 ภาค ได้แก่ ภาคใต้ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและตะวันออก แต่ละภาคประกอบด้วยนิทานจำนวน 12 เรื่อง ออกแบบรูปเล่มให้เหมาะสมสอดคล้องกับความสนใจของเด็กและเยาวชนช่วงวัยต่างๆ สำหรับหนังสือนิทานชุดภาคใต้นี้แบ่งเป็นหนังสือสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ขวบ จัดทำในรูปแบบสมุดภาพนิทาน 2 ภาษา ทั้งภาษาไทย-มลายู และภาษาไทย-อังกฤษ ส่วนหนังสือสำหรับเด็กอายุตั้งแต่ 9 ขวบขึ้นไป จัดทำรูปเล่มในลักษณะปกอกเทีตบุ๊ก ประกอบด้วย

ช่วงอายุ 0-3 ขวบ ได้แก่เรื่อง จารอ기도 และเมืองน่าอยู่ที่หนูรัก

ช่วงอายุ 3-5 ขวบ ได้แก่เรื่อง ไก่โก่งมูสัง และเปาะแซเตาะกับชามะ

ช่วงอายุ 6-9 ขวบ ได้แก่เรื่อง ไข่นุ้ยกับแพะน้อยในวันฮารีรายอ และ

ซึ่งอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

ช่วงอายุ 9-12 ปี ได้แก่เรื่อง ซาไก และพระเสวตสุรคชาธาร

ช่วงอายุ 12-15 ปี ได้แก่เรื่อง รายนอมน และจาโต : เล่ท์กลบนกระดาน

ช่วงอายุ 15-18 ปี ได้แก่เรื่อง วัดถ้ำคูหาภิมุข และแดนคนธรรพ์

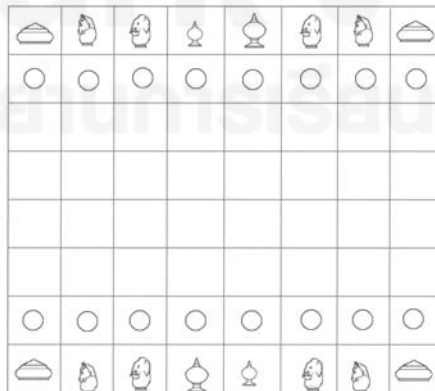
หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายต้นแบบห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทยให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลูกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่นของตน เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่สังคมสันติสมานฉันท์ในท้ายที่สุด

ดร.สิริกร มณีรินทร์

ประธานกรรมการสำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สารบัญ

1. ชียง : ราชาผู้อัปลักษณ์	9
2. รายอ : เทพผู้ถูกสาป	23
3. บีเต้าะ : ผู้ยอมตาย	31
4. มุดอ : อัศวะอัศวิน	43
5. กาเยาะ : ช้างผู้สุขุม	51
6. เต : นักรบแห่งลำน้ำซุงา	61
7. กรี : ผู้เกรียงไกร	71
8. เฒ่าวิปลาสะกับปีศาจทารก	83

ที่โต๊ะกลมหน้าร้านหมวย เป้าะจี้นั่งจิบโกปีซ่าๆ ไข่นุ้ยนั่งกินขนมกรุบกรอบอยู่ข้างๆ เสียงดังกรูบกรับๆ ไม่ขาดปาก ขณะที่หมวยสาละวนอยู่กับการขายของ เมื่อลูกค้าหมดหมวยจึงเดินเข้ามานั่งสมทบ ล้อมเป็นวง

“เป้าะจี้...” หมวยเริ่มต้นสนทนา

“เมื่อวานหมวยไปที่ตลาดนัดกับเตี้ย เห็นปะจูกับเจ๊ะสะนิเล่นอะไรกันก็ไม่รู้ ตอนแรกคิดว่าเป็นหมากรุก แต่แบมะบอกว่าไม่ใช่หมากรุก เขาเรียกว่าตาโจ หรืออะไรนี่แหละ แต่ดูยังไงๆ ก็คล้ายหมากรุกอยู่ดี แล้วไอ้ตาโจนี่มันเป็นอย่างไรคะ...”

“อะไรเหอ...เจ้หมวย ตาโจนะ อะไรครับเป้าะจี้” ไข่นุ้ยหันไปถามทั้งเป้าะจี้และหมวย

“หึ...หึ...” เป้าะจี้หัวเราะเบาๆ “ไม่ใช่ตาโจหรอกหมวย ไข่นุ้ย เขาเรียกว่า จาโต”

เป้าะจี้จิบโกปีแล้วยกเท้าข้างหนึ่งพิงบนเก้าอี้ ไข่มือขยับผ้าชริ้อแบที่พาดบ่าให้เข้าที่ แล้วลดมือลงวางบนเข่า ซึ่งทั้งหมวยและไข่นุ้ยเดาได้ทันทีว่าคงจะได้ฟังเรื่องสนุกๆ จากเป้าะจี้แน่นอน

“สมัยก่อนนะ เขาเล่าว่า...”

1. ชียง : ราชารู้จัก

เมื่อหลายชั่วอายุคนมาแล้ว มีเมืองๆหนึ่งตั้งอยู่บนคาบสมุทรมลายู เรียกว่าเมือง “บันนังสตาซาเรง” มีพระราชาทรงพระนามว่า “พระเจ้าชียง”

พระเจ้าชียงมีลักษณะประหลาดหลายอย่าง คือมีหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ในปากมีเขี้ยวยาวยื่นออกมาทั้งสองข้าง และมีหางเหมือนลิง ชาวบ้านชาวเมืองเรียกพระเจ้าชียงว่า “บาเต๊ะ” (เป็นภาษามลายูท้องถิ่น แปลว่าคนที่ไม่มีหาง) เพราะความอัปลักษณ์นี้เอง พระองค์จึงต้องการที่จะหลีกหนีผู้คนไปหลบซ่อนอยู่ในที่ที่ไม่มีใครเห็น

“นี่แน่ะ...เหล่าอำมาตย์ของข้า...” วันหนึ่งพระเจ้าชียงก็เอ่ยขึ้น

ท่ามกลางเหล่าอำมาตย์ที่มีความจงรักภักดี

“ผู้ใดมีสถานที่ที่จะให้ข้าได้หลบซ่อนเพื่อไม่ให้ใครเห็นความ
อัปลักษณ์ของข้าบ้าง ทุกวันนี้ข้าอับอายเหลือเกินที่จะพบปะพูดคุยต่อหน้า
ไม่ว่ากับใครต่อใคร...”

เหล่าอำมาตย์พากันนิ่งเงียบ เพราะไม่มีใครรู้ว่าสถานที่ที่หลบซ่อน
เพื่อไม่ให้ใครเห็นอยู่ที่ใด พระองค์เที่ยวเสาะหาสถานที่ที่เหมาะสมและ
ปลอดภัยเพื่อหลบซ่อนตัวอยู่นานวัน

ต่อมาอำมาตย์ผู้ซื่อสัตย์คนหนึ่งมาขอเข้าเฝ้าฯพระเจ้าชียงเป็น
การส่วนตัว

“อ้อ อูสมาน ท่านมีเรื่องอะไรหรือ” พระเจ้าชียงถามด้วย
ความสงสัย

“กระหม่อมได้พบสถานที่ที่พระองค์จะได้ไปหลบซ่อนตัวแล้ว
พระเจ้าข้า”

อำมาตย์อูสมานกราบทูลเรื่องราว

“มันคือที่ใด ท่านอูสมาน” พระเจ้าชียงรู้สึกดีใจรีบซักถาม

“ในป่าใหญ่แห่งหนึ่ง เรียกว่าป่าฮูตเจ้อแร อยู่ห่างจากเมือง
บันนังस्ताซาเรงไกลพอสมควร และเป็นสถานที่ลับ ไม่เคยมีผู้ใด
เยื้องกรายไปถึง เพราะระหว่างหนทางที่จะไปมีผีร้ายคอยหลอกหลอน
ทำร้าย สร้างความหวาดกลัวให้กับผู้คนที่เดินทางผ่านไปมา ป่าแห่งนั้น
มีต้นไม้ประหลาดต้นหนึ่ง เป็นต้นไม้ใหญ่ มีลำต้นตั้งตรงสูงเทียมเมฆ
ต้นไม้นั้นมีชื่อว่า ‘ซาเรง’ ต้นซาเรงเป็นต้นไม้ที่มีใบใหญ่มาก สามารถ
กันแดดกันฝนได้ตลอดฤดูกาล ภายใต้น้ต้นซาเรงจะเป็นเงาร่มเย็นสบาย

เหมาะแก่การพักผ่อนยิ่งนัก เนื่องจากต้นชาแรงเป็นต้นไม้ใหญ่ที่มีลำต้นสูงมาก คนธรรมดาไม่มีใครสามารถขึ้นไปได้ และบนต้นชาเรงนั่นเอง น่าจะเป็นสถานที่เหมาะสำหรับการสร้างที่อยู่เพื่อหลบซ่อนตัวของพระองค์ ยิ่งนัก”

“อ้าว แล้วใครล่ะที่จะสามารถเข้าไปถึงและปีนขึ้นไปบนต้นชาเรง แล้วสร้างที่อยู่ให้เข้าได้” พระเจ้าซียงรีบถามต่อด้วยความสนใจ

“ใจเย็นไว้ พระองค์...” อำมาตย์ผู้ซื่อสัตย์หยุดพูดขณะหนึ่ง

“มีสิ เข้าไปสืบทราบมาแล้วว่ามีหนุ่มรูปงามคนหนึ่งมีทวนเหล็กกล้า เป็นอาวุธ ร่างกายแข็งแรง มีความกล้าหาญ ที่สำคัญมีความเฉลียวฉลาดมากพอที่จะสามารถทำภารกิจนี้ได้...”

“เขาคือใคร ท่านอำมาตย์ รีบบอกข้าเร็วสิ”

“เขามีนามว่า จาโต มีที่พำนักตรงเชิงเขาแห่งหนึ่งทางด้านตะวันตกของเมืองบันนังस्ताซาเรง เขาเป็นคนรักสันโดษและมีคุณธรรม ชอบช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก และเขากินอาหารมังสวิรัต...”

“รีบไปตามตัวมา หากเขาปฏิบัติภารกิจนี้สำเร็จ ข้าจะยกสมบัติของข้าที่มีอยู่จำนวนมหาศาลนี้ให้กึ่งหนึ่ง และรางวัลสำหรับท่านนั้น สะๆ ไม่ต้องห่วง...” พระเจ้าซียงรับสั่งอำมาตย์ผู้ซื่อสัตย์ให้รีบไปนำตัวจาโตมาโดยเร็ว

“ไม่เป็นไร มิได้ กระหม่อมทำไปด้วยความจงรักภักดีต่อพระองค์ และการช่วยเหลือพระองค์ในครั้งนี้มิได้หวังผลตอบแทนแต่อย่างใด กระหม่อมขอขอบพระทัยเป็นอย่างยิ่งในความเมตตา”

แล้วอุสมานอำมาตย์ผู้ซื่อสัตย์ก็กราบทูลลาและรีบเดินทางไปหา

จาโต

...เป็นเวลาแรมเดือนที่อำมาตย์ผู้จงรักภักดีเดินทางไปหาจาโต เมื่อพบตัวก็รีบบอกจาโตถึงพระราชประสงค์ของพระเจ้าชียง

“ท่านจาโต ข้าคืออุสมาน อำมาตย์แห่งบันนังस्ताซาเรง ได้รับ กระแสรับสั่งจากพระเจ้าชียงราชาแห่งบันนังस्ताซาเรง ว่าพระองค์ ต้องการให้ท่านรับภารกิจการเข้าป่าฮูแต่จือแร เพื่อค้นหาต้นไม้ใหญ่ ต้นหนึ่งคือต้นซาเรง และสร้างที่อาศัยให้พระองค์ได้ประทับอยู่บนต้นซาเรง แห่งนั้น ท่านจะทำได้ไหม”

“หากเป็นพระประสงค์ของราชาแห่งบันนังस्ताซาเรง ข้าก็ไม่อาจ ปฏิเสธ” จาโตรับคำโดยง่ายตาย

จาโตใช้เวลาเดินทางเกือบสองเดือนก็เดินทางไปถึงป่าใหญ่ฮูแต่จือแร เมื่ออย่างเท้าก้าวแรกเข้าสู่เขตป่า ความเย็นเยือกก็วาบเข้าสู่ร่างกาย ทั้งนี้เพราะความอุดมสมบูรณ์ของป่าใหญ่ซึ่งชุ่มเย็นด้วยผืนดินอิมน้ำฝน ที่ซึมซับจับรากไม้จนจาโตรู้สึกสะท้านเพราะความหนาว พอก้าวเท้าเข้า เขตป่าได้เพียงระยะทางชั่วอึดใจหนึ่ง จาโตก็เห็นกระเจงเฒ่าติดกับดัก ของนายพราน นอนร้องครวญครางขอความช่วยเหลือ จาโตเห็นดังนั้น ก็รีบปล่อยกระเจงไป เทพารักษ์รัฐเห็นเหตุการณ์ เห็นว่าเป็นคนดี มีความ เมตตาต่อสัตว์ ก็ต้องการช่วยเหลือ จึงแปลงกายเป็นคนชราออกมาพบ จาโต

“ท่านจะเดินทางไปไหน ถึงคูริบร้อนนั๊ก” เทพารักษ์ถาม

“ข้าแต่ท่านผู้เฒ่า ข้าเดินทางมาที่นี่เพื่อหาต้นไม้ใหญ่ชนิดหนึ่ง ที่ชื่อว่าซาเรง”

“อืม...ข้าเคยเห็นนะ ต้นชาแรง ต้นมันสูงมาก และยังอยู่อีกไกลมาก แล้วท่านจะหาไปทำไม หนทางที่ไปก็แสนทุรกันดาร”

“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งราชาแห่งบันนังस्ताซาเรงที่ต้องการให้ข้ามาแสวงหาต้นชาแรงให้พบ แล้วให้ขึ้นไปบนต้นชาแรงเพื่อสร้างที่อยู่อาศัยให้พระองค์”

“อ้าว อาศัยอยู่บนพื้นดินดี ๆ แล้วไหนจะขึ้นไปอยู่บนต้นไม้เสียละ แปลกจริงๆ”

จาโตจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เทพารักษ์ในร่างคนขราฟัง

“แล้วท่านรู้ไหมว่าระหว่างทางที่จะไปถึงต้นชาเรงนั้นมีอุปสรรคมากน้อยเพียงใด” เทพารักษ์ถาม

“พอรู้บ้างว่ามีผีร้ายคอยหลอกหลอนทำร้ายผู้คนที่เดินทางพลัดหลงเข้าไป” จาโตตอบ

“อืม...แล้วไม่กลัวเหรอ ผีนะ” เทพารักษ์หาทางช่วยเหลือ

“ถ้ากลัวข้าก็คงไม่รับอาสาหรอก”

“เออ ไม่กลัวก็ดีแล้ว คนที่ไม่กลัวย่อมมีความมั่นใจ เมื่อมีความมั่นใจก็ช่วยให้ทำอะไรสำเร็จไปแล้วอย่างน้อยครั้งหนึ่ง ผีนั้นมีหน้าที่หลอกการหลอกคือไม่จริง ไข่ใหม่”

จาโตมีสีหน้าครุ่นคิด ไข่สี หลอกคือไม่จริง

“ผีเป็นสิ่งหลอกหลวง ดังนั้นผีคือความไม่จริง ไข่ใหม่”

ไข่สี ผีคือสิ่งที่ไม่จริง จาโตคิดตอบในใจ แต่ไม่ได้พูดออกมา เทพารักษ์ในร่างชายขราจึงพูดต่อว่า “หากท่านเดินทางไปพบกับผีร้าย ท่านก็อย่าได้กลัวมัน ให้คิดว่านั่นมันคือผี ผีคือสิ่งหลอกหลวง ไม่ว่าจะมัน

จะทำให้เห็นภาพน่ากลัว ไม่ว่ามันจะแสดงกิริยาอาการที่ทำให้เราตกใจ
อย่างไร ขอให้ทำใจให้มันคง แล้วมันจะทำอะไรเราไม่ได้ ขอเพียงแค่
อย่ากลัว อย่าตกใจ ทำใจให้มันคงเท่านั้น แล้วท่านจะเดินทางผ่านด่านนี้
ไปได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

จาโตกล่าวคำขอบคุณแล้วรีบเดินทางฝ่าดินแดนทुरกันดารด้วย
จิตใจที่มานะมุ่งมั่น นับเป็นเวลาอีกหลายวันที่เดินทางมาถึงถิ่นที่เหล่า
ผีร้ายอาศัย เหล่าผีร้ายเมื่อเห็นจาโตเดินทางมาเพียงคนเดียว มันก็เริ่ม
ปฏิบัติการหลอกตามหน้าที่

“กรืด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ...” ผีร้ายแผ่ร่องเสียงยาว

จาโตสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ เพราะจู่ ๆ เสียงประหลาด
เล็กแหลมก็กรีดเข้าสู่โสตประสาท

“ฮือ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” เสียงผีร้ายร้องเสียงดังที่แตกต่างไปจากเดิม
จาโตหันมองซ้ายขวาไปมาอย่างรวดเร็ว

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” เสียงผีร้ายทำเสียงหัวเราะ

จาโตนึกขึ้นได้ว่าชายชราเคยบอกไว้ว่าอย่ากลัวมัน มันเป็น
ภาพลวงตา มันไม่จริง ทำใจให้มันคงเข้าไว้

“ฮึ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” ผีร้ายตนหนึ่งโผล่มาทางด้านหลังของจาโต
ทำแลบลิ้นปลิ้นต่าน่าเกลียดน่ากลัวยิ่งนัก

“เหือ เหือ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” ทำเสียงยี้ดยาวน่ากลัว แล้วเจ้าผีร้ายก็โผล่
ออกมาอีกสองตน ตนหนึ่งทำตาถลนออกมานอกเบ้า อีกตนหนึ่งจู่
กลวง น้ำเหลืองเหม็นเน่าไหลเอี่ยมน่าขยะแขยง

“ผีเป็นสิ่งไม่จริง ผีเป็นสิ่งหลอกหลวง เราต้องไม่กลัวมัน ทำใจ

ให้มันคงเข้าไว้ จาโตเอ๋ย” จาโตนึกอยู่ในใจ

เหล่าผีร้ายต่างก็แปลงกายให้ดูน่ากลัวต่าง ๆ นานา บางตัวทำท่าเหมือนจะเข้ามาทาบตีทำร้าย แต่จาโตก็ยังเดินเฉยด้วยความสงบนิ่ง จนผีร้ายเห็นว่าจาโตไม่มีความรู้สึกหวาดกลัวแต่อย่างใดก็อ่อนใจ จึงพากันหยุดหลอกและยอมปล่อยให้จาโตเดินทางผ่านไปโดยดี

“คนอะไร ไร้ความรู้สึก” ผีสาวแค้นหนึ่งบ่นงมง่า

“เป๊าะจี้เคยเห็นผีไหมครับ” เสียงไข่นุ้ยถามดั่งขึ้นขัดจังหวะการเล่าเรื่องที่มาของการเล่นจาโตของเป๊าะจี้

“เคย...” เป๊าะจี้ตอบสั้นๆ

“มันน่ากลัวมั๊ยครับ ผีนะ”

“ไม่น่ากลัว มันสวยดีออก”

“เอ๊ะ...ผีอะไรกันเป๊าะจี้ที่มันสวย” หมวยถามบ้างเพราะสงสัย

“ผีเสื้อไง...”

“อ้อ...” หมวยถึงบางอ้อ ส่วนไข่นุ้ยนั่งอมยิ้มเอามือเกาหัว

“เป๊าะจี้มีลูกเล่นเหมือนกันนะ” หมวยพูด

เป๊าะจี้หยุดเล่าชนิดหนึ่ง ยกกาน้ำร้อนรินใส่ถ้วยโกปีทีหมดแล้ว ทำท่าจะยกชด

“อย่าเพิ่งชดนะเป๊าะจี้ น้ำกำลังร้อน...” ไข่นุ้ยทำแก้งเดือน

“เออนะ ชำรूแล้ว” เป๊าะจี้หันมาทางไข่นุ้ยทำตาดู

เวลาผ่านไปอีกไม่นานนัก จาโตก็พบสิ่งที่ต้องการอยู่ตรงหน้า

นั่นคือต้นชาแรงที่มีลำต้นใหญ่สูงเทียมเมฆ

“โอ้ว...สูงอะไรเช่นนี้” จาโตแหงนหน้าดูต้นชาแรงจนสุดคอ ขณะที่แหงนหน้าดูต้นชาแรงอยู่นั้น อสรพิษลำตัวขนาดเท่าต้นมะพร้าวพุ่งหัวลงมาจากเขาได้อย่างรวดเร็ว จาโตไหวตัวหลีกหลบอย่างว่องไว และแทงสวนไปด้วยทวนเหล็กกล้าทันทีด้วยความเร็วและแรง จนทวนเหล็กหลุดจากมือจาโต

แทนที่จาโตจะเปลี่ยงพล้ำ กลับเป็นโชคดีของจาโต เพราะทวนเหล็กกล้าอันนั้นหลุดจากมือเข้าไปตักน้ำติดอยู่ในปากของเจ้าจู้ร่าย และเป็นคราวเคราะห์ของเจ้าจู้ร่ายที่รีบจับปากเพื่อจกเหยื่อในทันที

ทวนเหล็กกล้าที่แทงทะลุทั้งปากบนและปากล่างของเจ้าจู้ร่ายก็เลือดทะลัก ชักดินชักงอตายลงอย่างน่าเวทนา

จาโตนั่งพักเอาแรง หลังจากนั้นเดินทางกลับไปเข้าเฝ้าฯเพื่อกราบทูลพระเจ้าชียงราชาผู้อัปลักษณ์ทันที

จาโตกราบทูลเรื่องราวทั้งหมดให้พระเจ้าชียงทราบ พระเจ้าชียงดีพระทัยมาก พระราชทานทรัพย์สมบัติให้จาโตมากมาย หลังจากนั้นจาโตก็นำพระเจ้าชียงพร้อมด้วยไพร่พลจำนวนหนึ่งไปสร้างที่ประทับบนต้นชาแรงจนแล้วเสร็จ

เมื่อพระเจ้าชียงขึ้นไปประทับอยู่บนต้นไม้ใหญ่ชาแรงก็รับสั่งให้ทุกคนกลับ ยกเว้นจาโตที่ให้คอยอยู่ดูแลรับใช้

“จาโต อาหารที่เราโปรดปรานมากเป็นพิเศษ เจ้ารู้ใหม่ว่าคืออะไร”

“กระหม่อมไม่ทราบ ขอพระองค์จงให้อภัย...”

“ดับแพะไ้ ข้าขอลิ้มรสดับแพะ เจ้าจงไปหาแล้วนำมาให้ข้ากิน

ทุกวัน อย่าได้ขาดเชียวนะ” เสียงพระเจ้าซียงรับสั่งให้จาโตไปหาตบแพะ มาถวายทุกวัน

เวลาผ่านไป ตบแพะขาดแคลน จาโตไม่สามารถหามาถวาย พระเจ้าซียงได้ จึงกราบทูลพระเจ้าซียงว่า

“ข้าแต่พระองค์ ขณะนี้แพะเกิดขาดแคลน กระทบ่อมไม่สามารถ หานำมาถวายพระองค์ได้ ขอจงได้โปรด”

“อืม...เอางี้สิ ไม่มีตบแพะ ก็ขอให้เจ้านำเด็กมาให้ข้ากินวันละคน” จาโตตกใจมาก แต่ก็ไม่กล้าขัดกระแสรับสั่ง จึงทำไปด้วยความ จำใจ

“อัย...” หมวยทำท่าขุ่นลุก

เป๊าะจีซึยบ้วนมาดุษหมวย แล้วเล่าต่อว่า...

เมื่อพระเจ้าซียงกินเนื้อเด็กทุกวัน สร้างความเดือดร้อนให้กับ ราษฎรไปทั่ว และจำนวนผู้คนพลเมืองในเมืองบันนังสตาซาเรงก็ลดจำนวน ลง จาโตเห็นท่าไม่ดีจึงร่วมมือกับเหล่าอำมาตย์ โดยร่วมกันคิดว่าจะ ทำอย่างไรดีเพื่อไม่ให้พระเจ้าซียงกินเนื้อมนุษย์อีกต่อไป

เป๊าะจีเล่ามาถึงตอนนี้ เป๊าะสูซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกนั้นเดินเข้ามา ในร้านหมวย มือขวาหิ้วถุงผ้าใบขนาดย่อมมาวางไว้บนโต๊ะ แล้วนั่งลง ตรงหน้าเป๊าะจี

“มา...เป๊าะจี...มาลองฟื้นความทรงจำของการเล่นจาโตกันสักตั้ง ดีไหม เพื่อนเอาตัวจาโตมาฝาก เป็นผลิตภัณฑ์พื้นบ้านของเมืองโกตาบารู โน่น...เผื่อความจำจะได้ฟื้นมาเล่นกันอีกได้บ้าง”

“เออ...ดีแฮะ นี่กำลังเล่าตำนานของการเล่นจาโตให้เจ้าสองคนนี้ ฟังอยู่พอดีเลย”

“งั้นก็เล่าให้จบเรื่องก่อนเถอะ เดี่ยวเราค่อยเล่นกันก็ได้”
 เป๊าะจีเล่าต่อ โดยมีเป๊าะสูร่วมวงนั่งฟัง

ในที่สุดจาโตและเหล่าอำมาตย์ก็ได้คิดการเล่นชนิดหนึ่งซึ่งเล่นบนไม้กระดานสี่เหลี่ยมจัตุรัส ความกว้างด้านละ 8 ตาราง มีตารางจำนวน 64 ตาราง มีตัวหมากฝ่ายละ 16 ตัว ตัวที่สำคัญที่สุดคือตัวรายอ ซึ่งมีตำแหน่งฐานะเทียบเท่าพระราช การเล่นนั้นฝ่ายตรงข้ามต้องหาทางเข้าล้อมจับตัวรายอให้ได้ หากรายอถูกจับได้ หรือถูกรุกไล่ หรือถูกห้อมล้อมจนไม่สามารถหนีไปไหนได้ ก็ต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ก่อนที่รายอจะถูกรุกไล่ นั่นคือต้องมีตัวหมากอื่นที่เป็นตัวแทนของเหล่าไพร่พลเข้าต่อสู้และยอมเสียสละชีวิตของตนเองเพื่อปกป้องคุ้มครองรายอ

และแล้วจาโตและเหล่าอำมาตย์ก็นำขึ้นไปเล่นถวายพระเจ้าชียง ซึ่งพระเจ้าชียงก็นั่งเฝ้าดูด้วยความสนพระทัย

เมื่อเล่นไปปรากฏว่าจาโตเล่นชนะเหล่าอำมาตย์ ตัวหมากที่เป็นไพร่พลของเหล่าอำมาตย์ถูกกินหมด เหลือแต่พระราชหรือรายอเพียงองค์เดียว จึงถูกล้อมทุกทาง ไม่สามารถหลบหนีไปไหนได้ จึงจนมุมถึงกับพ่ายแพ้

พระเจ้าชียงเห็นดังนั้นจึงคิดขึ้นมาได้ว่า ถ้าเรากินราษฎรหมดแล้ว เราจะมีกำลังไปสู้รบกับเหล่าข้าศึกได้อย่างไร ผลร้ายก็จะเกิดขึ้นกับบ้านเมืองและตัวของเราเอง เมื่อคิดได้ดังนั้น พระองค์จึงเกิดความรักราษฎร

ไม่กินเด็กอีกต่อไป และได้ปกครองบ้านเมืองมาด้วยความสงบสุข

เมื่อเป๊าะจี้เล่าจบก็เหลือบสายตามาทางไข่นุ้ยที่กำลังนั่งฟังตาแป้ว แล้วพูดต่อว่า

“นี่คือที่มาของการเล่นจาโต ไข่นุ้ยคงอยากรู้แล้วซิว่าเขาเล่นจาโตกันอย่างไร”

“หมวยด้วย...เป๊าะจี้กับเป๊าะสูช่วยเล่นให้ดูหน่อยซิคะ หมวยจะอยู่ข้างเป๊าะสู ไข่นุ้ยอยู่ข้างเป๊าะจี้ละกันนะ”

เป๊าะจี้กับเป๊าะสูหัวเราะเบาๆ

“ได้เลย เออเลยมัยเป๊าะจี้” เป๊าะสูชวนเล่น พูดพลางเป๊าะสูก็นำกระดานออกมาจากถุงผ้าที่หิ้วมาวางตั้งบนโต๊ะ เปิดกล่องที่ใส่ตัวหมากหยิบออกวางบนกระดาน แล้วค่อยๆวางหมากบนกระดานทีละตัวพร้อมอธิบาย

“ผู้เล่นมีสองฝ่ายนะ แต่ละฝ่ายจะมีตัวหมากฝ่ายละ 16 ตัว ตัวหมากจะมีสีฝ่ายละสี เช่น มีกลุ่มตัวหมากสีดำกับกลุ่มตัวหมากสีขาว หรือสีอื่นที่ทำให้ตัวหมากดูแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย ถ้าตัวหมากสีเดียวกันทั้งสองฝ่าย การเล่นจะสับสน เพราะจะไม่วู้ว่าเป็นฝ่ายไหนต่อฝ่ายไหน...เออ เป๊าะจี้ แกช่วยอธิบายต่อทีซิ ข้าพูดภาษาไทยไม่ค่อยถนัด พูดแล้วมันแปและ...” (แปและหมายความว่า “เพี้ยน”)

“อืม...” เป๊าะจี้ไข่มือลูบคางพลางหยิบหมากตัวแรกขึ้นมา มันเป็นหมากที่มีลักษณะทรงกลม มียอดคล้ายเจดีย์

“หมากตัวนี้เรียกว่า รายอ...”

2. รายอ : เทพผู้ถูกสาป

ณ แดนสวรรค์ที่แสนรื่นรมย์ มีวิมานทิพย์วิจิตรตระการตา ประดับประดาด้วยแก้วและดวงดาวนับแสนล้านดวงส่องแสงประกายระยิบระยับ ดวงเดือนสีเหลืองนวลอร่ามลอยคลอเคลียปูยเมฆขาว ระรวยรินกลิ่นของบุปผาสวรรค์ หอมอบอวลรัญจวนใจเกินความหอมของมวลบุปผชาติใดๆ เหล่าเทพธิดาจึงระบ่ำรำพันด้วยลีลาอ่อนช้อยท่าที่ที่หลากหลายลีลา เหล่าเทพบุตรต่างเฝ้ามองการพ้อรำโดยไม่รู้สึกรู้หาย

“รายอ” เทพบุตรที่มีจิตใจและอารมณ์อ่อนไหวหนึ่งมองนางฟ้านางหนึ่งซึ่งมีความงามล้ำเลิศที่กำลังรำรำและส่งสายตาเขี้ยววนต่อรายอ รายอมองอยู่เช่นนั้นนานนับหลายล้านปีโดยไม่กะพริบตา ด้วยเกรงว่าหากกะพริบตาเมื่อใด ภาพที่เห็นก็จะกลายเป็นความฝัน

โอ...รายเอกำลังตกหลุมรักปณาริ นางฟ้าที่พื่อนร่าอย่างถอนตัว
ไม่ขึ้น และปณาริก็มีความรักต่อรายเอกจนหมดใจเช่นกัน

แต่รายเอกหารู้ไม่ว่าผู้ที่ตนกำลังหลงรัก ผู้ที่ตนเฝ้าจ้องมอง และผู้
ที่ตนเฝ้าไฝฝืนอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ต้องห้ามสำหรับชาวสวรรค์ นางฟ้าปณาริ
เป็นนางสนมที่โปรดปรานเป็นพิเศษของเทพช็ือรือหมอ ซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่ง
สวรรค์ที่มีอำนาจองค์หนึ่ง

ความรักที่มีต่อกัน ความรักที่มีใจตรงกัน ขวนให้คิดถึงและโยยหา
ทั้งสองลักลอบพบปะกัน เมื่อพบก็เฝ้าวเข้าสู่อ้อมกอดกันและกัน
เมื่อจากกันก็อาลัยเหมือนใจจะขาด

เพียงไม่นานนัก เรื่องราวก็รู้ไปถึงเทพช็ือรือหมอ

เทพช็ือรือหมอทรงพิโรธ รับสั่งให้ป๊อแรเทพเจ้าแห่งสงครามไปจับ
ตัวรายเอก แล้วตั้งคณะตุลาการพิพากษาโทษโดยทันที

คณะตุลาการซึ่งประกอบด้วยอาเด เทพแห่งความยุติธรรม
อาดอฮิลมู เทพผู้ปราดเปรื่อง และสตีโย เทพธิดาผู้ซื่อสัตย์ เทพทั้งสาม
ต่างมีความเห็นอกเห็นใจรายเอกและปณาริ เพราะเข้าใจถึงความรักแท้ที่
เกิดขึ้น แต่ก็เกรงกลัวอำนาจบาปมีของเทพช็ือรือหมอ จึงทำให้การตัดสิน
เป็นไปด้วยความจำใจ

เมื่อถึงวันพิพากษา เทพช็ือรือหมอเข้าร่วมรับฟังคำตัดสินด้วย

“รายเอก เจ้าเป็นเทพบุตรผู้มีจิตใจอ่อนไหว มีความใจง่ายต่อ
ความรัก เพียงเห็นกันครั้งแรกก็เผลอใจรัก โดยไม่พิจารณาไตร่ตรองว่า
มันเหมาะสมหรือไม่ เจ้าเพิ่งมาอยู่เมืองสวรรค์ คงไม่เข้าใจกฎการอยู่

ร่วมกันของชาวสวรรค์ นางสนมทุกนางเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับเทพทั่วไป เจ้าทำเช่นนั้นถือว่าเป็นความผิด...” เสียงของอาเดเทพแห่งความยุติธรรม

“และปณาริ เจ้าเป็นเทพธิดาและเป็นสนมแห่งเทพเจ้าของสวรรค์ ซึ่งเป็นของต้องห้ามของเทพทั่วไป...”

ก่อนคำตัดสินจะเกิดขึ้น เทพซ็ือหรือมอพูดขัดจังหวะว่า

“หยุดก่อน ท่านอาเดผู้ยุติธรรม ก่อนที่พวกท่านจะตัดสินความข้าขออนุญาตซักถามปณาริซึ่งเป็นดวงใจและเป็นคนของข้ามาก่อนจะได้หรือไม่...”

“ได้สิ เขิญเลยท่านผู้ครองฟ้า”

เทพซ็ือหรือมอหันไปทางปณาริ แล้วถามว่า

“ปณาริ เจ้ามีใจต่อรายอหรือไม่”

“ข้ามีใจต่อรายอตั้งแต่แรกเห็น ข้ารู้สึกว่าเขาไม่ได้ และที่สำคัญ ข้าไม่เคยรักท่านเลย” ปณาริพูดด้วยความจริงใจและไม่รู้สึกสะทกสะท้าน

เทพซ็ือหรือมอมีสีหน้าสลดเล็กน้อย แล้วค่อยๆ หันมาทางรายอ

“รายอ ท่านรักปณาริเช่นนั้นหรือ”

“ข้ารักปณาริตั้งแต่แรกพบแล้ว...” รายอตอบด้วยสีหน้าสงบ

เทพซ็ือหรือมอสบตารายอคล้ายค้นหาความจริง พลังพยักหน้า ข้าๆ แล้วหันไปพูดกับคณะตุลาการผู้พิพากษาแห่งสวรรค์ว่า

“เมื่อทั้งสองรักกัน เราก็คงห้ามไม่ได้ อานุกาพของความรักช่างยิ่งใหญ่ อยู่เหนือเหตุผล และเหนือความตาย ชีวิตยอมดับเพราะความรัก หลายชีวิตยอมตายเพื่อความรัก อ่า...ขอให้พวกท่านสบายใจและตัดสินด้วยความยุติธรรมที่สุด และอย่าได้เห็นแก่ข้า จงเชื่อใจข้า ข้าเป็นผู้มี

เหตุผล ย่อมยอมรับในคำตัดสิน พวกเขาจึงให้ความเป็นธรรมในความรักของเขาทั้งสองด้วย...” เทพซื่อหรือขอผู้ฟ่ายรักพูดเสียงเครือด้วยอาลัยรักนางฟ้าปนารี

เทพผู้พิพากษาทั้งสามต่างถอนหายใจ และหันมาสบตากันโดยเข้าใจตรงกันว่าซื่อหรือขอเทพเจ้าแห่งสวรรค์เป็นผู้มีคุณธรรมสูง และเต็มไปด้วยเหตุผล มีความยุติธรรม ปราศจากความลำเอียง จึงทำให้เกิดความรู้สึกไม่หนักใจต่อการพิพากษาโทษของเทพรายอและนางฟ้าปนารี สติยอเทพธิดาแห่งความซื่อสัตย์ หนึ่งในสามของคณะตุลาการศาลแห่งสวรรค์เอ่ยถามเพื่อสอบถามคำเทพรายอและนางฟ้าปนารี

“ความรักของท่านทั้งสองเป็นเช่นไร มีความมั่นคงแค่ไหน”

“ความรักของข้าเป็นรักแท้ ความตายเท่านั้นที่จะพรากเราไปได้”

เทพรายอตอบ

“ข้าก็เช่นกัน...” เสียงปนารีตอบตามมา

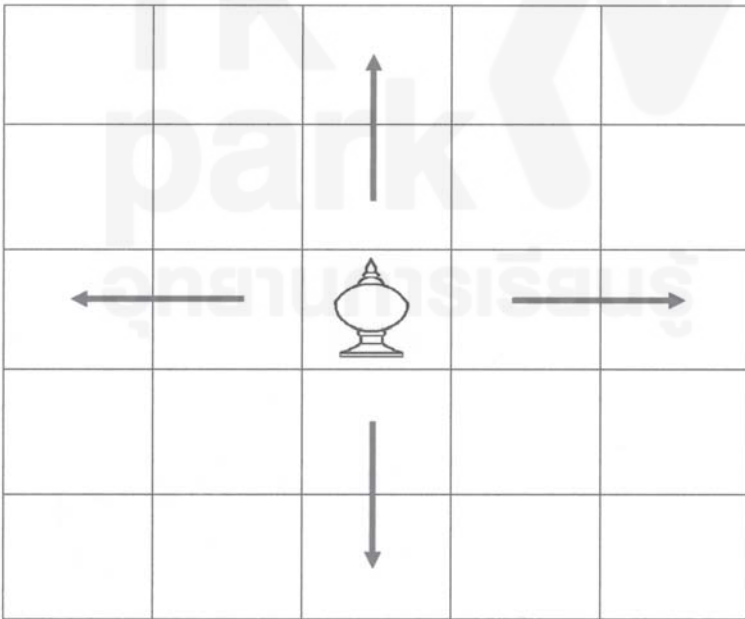
“อย่างไรก็ตาม กฎย่อมเป็นกฎ เมื่อเจ้าทั้งสองทำผิด เราก็คือตัดสินตามกฎแห่งสวรรค์ การที่รายอมีความใจง่าย หวั่นไหวในความรักที่มีต่อปนารีซึ่งเป็นผู้ที่มีเจ้าของมาก่อน โดยเฉพาะผู้เป็นเจ้าของปนารีคือซื่อหรือขอเทพเจ้าแห่งสวรรค์ เมื่อเป็นเช่นนี้ เราทั้งสามขอพิพากษาว่าให้พรากทั้งสองจากกันชั่วคราวหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ความรักของรายอและปนารีว่ามีความมั่นคงในความรักเพียงใด โดยให้รายอลงไปเกิดในโลกมนุษย์ชั่วคราวหนึ่ง แล้วให้ตามหาความรักที่แท้จริงในโลกมนุษย์ว่าอยู่แห่งหนใด เมื่อพบแล้วเจ้าก็จะได้กลับสู่เมืองสวรรค์ แล้วจะสมหวังในความรักที่มีต่อปนารี และจะได้อยู่ร่วมกันชั่วคราวกับชั่วกลับ แต่ถ้าหากรายอไม่รู้ว่ารักแท้อยู่

หนใด ก็ขอให้ทั้งสองไม่ได้มาพบกันอีกเลยทุก ๆ ชาติ และขอให้รายอมีความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสจากการผิดหวังกับความรักที่ไม่แท้จริงในโลกมนุษย์”

สิ้นคำตัดสินจากสวรรค์ ร่างของเทพรายอก็หายวับลงไปกำเนิดในโลกมนุษย์ทันที

ต่อจากนั้นเทพชื่อหรือขอก็นำปณาริไปกักตัวไว้ ณ วิมานเมฆที่เจียบเหงา แล้วรับสั่งให้นะเซะเทพแห่งดวงชะตา ซึ่งเป็นเทพผู้มีอิสระคอยดูแลรายอขณะมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์

...นะเซะเทพแห่งดวงชะตาได้กำหนดชะตาชีวิตของรายอไว้ใจแล้ว...

รูปทางเดินของรายอ

“หมากตัวที่เรียกว่ารายอนี่เป็นตัวสำคัญที่สุดของการเล่นจาโต เพราะไม่ว่ากรณีใดก็ตาม รายอจะโดนกินไม่ได้ แต่หากรายอโดนล้อม โดยฝ่ายตรงข้ามจนเดินไม่ได้แล้ว ถือว่าฝ่ายนั้นแพ้” เป๊ะจี้สูกล่าวเสริม

เป๊ะจี้ใช้มือจับตัวหมากที่เรียกว่า “รายอ” พลิกไปพลิกมาให้หมวย และไข่นุ้ยดู แล้วอธิบายวิธีการเดิน

“หมากแต่ละฝ่ายจะมีจำนวนฝ่ายละ 16 ตัว มีตัวรายอ 1 ตัว การเดินตัวรายอนั้นเดินได้รอบตัวสี่ทิศทาง แต่เดินได้ครั้งละ 1 ตา เดินข้ามตาไม่ได้ แต่มีข้อยกเว้นพิเศษในฐานะราชาหรือขุนทัพ คือการเดินครั้งแรก ไม่ว่าจะถูกรุกหรือไม่ก็ตาม จะเดินได้เหมือนมุดอ 1 ครั้ง หรืออาจจะเดินข้ามตัวที่อยู่ซ้ายหรือขวาก็ได้ 1 ครั้ง” เป๊ะจี้แสดงวิธีเดินตัวรายอให้ทั้งสองดูบนกระดาน

“เป็นไง เดินตัวรายอได้หรือยัง” เป๊ะจี้ถามขึ้นลอยๆ โดยไม่สนใจคำตอบ เพราะมั่นใจว่าทั้งสองเดินได้แล้ว จากนั้นก็หยิบตัวหมากขึ้นมาอีกหนึ่งตัว เป็นหมากตัวกลมขนาดคล้ายตลับน้ำมันหม่อง แต่มีขนาดเล็กกว่า แล้วก็บอกทั้งสองว่า

“นี่คือตัวปีเต๊ะ...”

หมวยและไข่นุ้ยยิ้ม เพราะรู้ว่าเป๊ะจี้กำลังจะเล่าเรื่องสนุกให้ฟังอีกแล้ว...

3. บีเต๊ะ : ผู้ยอมตาย

หลังจากต้องคำสาปจากสวรรค์ รายอเทพก็มาถือกำเนิดเป็นราชบุตรองค์ที่สองในครรภ์ของพระนางป้อมมาสุรีราชินีแห่งองค์กาเศษฐ์ราชาผู้ครองแคว้นบานาลาจี” นาเซเทพแห่งดวงชะตาตกลงใจให้องค์ราชาและราชินีแห่งบานาลาจีพร้อมใจกันตั้งพระนามพระโอรสว่า รายอ ส่วนพระโอรสองค์แรกนั้นมีพระนามว่าชูโร๊ะษฐ์

รายอเป็นผู้เปรี๊ยะโปรดเป็นยิ่งนัก มีความกล้าหาญ ที่สำคัญคือเป็นผู้ที่เปี่ยมล้นด้วยคุณธรรม

“พระบิดา รักแท้อยู่ที่ไหน” จู่ ๆ พระโอรสรายอก็เอย่ถามองค์กาเศษฐ์ราชาขึ้นมาในวันหนึ่ง โดยไม่รู้ว่ทำไมจึงถามเช่นนี้

“อ้อ รักแท้อยู่ที่พอกับแม่ใจ พอกับแม่รักลูกอย่างแท้จริง” องค์กาเซะฮ์ราชาตอบทันที

“ใช่แล้ว...ลูกแม่...” พระนางป้อมาชูรีเห็นด้วย

พระโอรสรายหนึ่งเงียบ ไม่มีความคิดเห็นใดๆ แต่ยังรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยอยู่ในใจลึกๆ

วันหนึ่งพระโอรสหมูโร๊ะฮ์กับพระสหายซึ่งเป็นเหล่าบุตรของอำมาตย์ได้เอยปากชักชวนพระโอรสรายออกป่าเพื่อล่าสัตว์ พระโอรสปฏิเสธและกล่าวว่า

“สัตว์ทุกตัวก็รักชีวิต รักตัวกลัวตายเหมือนกับเรา อย่าไปล่ามันเลย ให้มันอยู่อย่างสงบสุขเถอะ”

“เอาเถอะ น้องไม่ไปก็ไม่เป็นไร พวกเราก็จะไปแต่เฉพาะพวกเรา”

ว่าแล้วพระโอรสหมูโร๊ะฮ์ผู้พี่กับเหล่าบุตรของอำมาตย์ก็ควมม้าเข้าป่าไปอย่างรวดเร็ว พระโอรสรายอผู้น้องจึงรีบกระโดดขึ้นหลังม้าควมตามไปทันที

การล่าสัตว์ดูท่าว่ากำลังจะสนุกสนาน เมื่อพระโอรสหมูโร๊ะฮ์และบรรดาเหล่าบุตรอำมาตย์ทำการพุ่งฆ่าล่าสัตว์ที่มีอยู่ชุกชุม แต่แล้วความสนุกสนานก็ต้องชะงักลงเพราะพระโอรสรายอเข้าขัดขวาง

“ได้โปรดเถิดพระเชษฐา อย่าทำร้ายสัตว์เลย...” พระโอรสผู้น้องอ่อนวอน

“รายอ น้องอย่าขัดขวางพี่เลย กลับเข้าเมืองไปเถอะ พี่กำลังสนุกทีเดียว”

“แล้วน้องจะสู้ไปได้หรือ” เสียงไข่น้อยแทรกขัดจังหวะ

“ผู้พี่จะทำ ผู้น้องก็ห้าม เมื่อเกิดความขัดแย้ง พี่น้องทั้งสองก็ทะเลาะกันถึงขั้นใช้กำลัง” เป้าะจี้ยังเล่าต่อ

“ไม่น่าเลยนะ เป็นพี่เป็นน้องกันแท้ๆ” หมวยพูดขึ้นมาบ้าง

“เป้าะจี้รีบเล่าต่อเถอะ กำลังสนุก” ไข่น้อยคะยั้นคะยอให้เล่าต่อ
เป้าะจี้จิบน้ำโกปี แล้วเล่าต่อว่า...

เพราะความต้องการไม่ตรงกันจึงเกิดความขัดแย้ง ทำให้พี่น้องร่วมท้องเดียวกันต้องตัดสินใจด้วยการใช้กำลัง

พระโอรสรายอใช้ความเฉลียวฉลาดและความกล้าหาญเข้าต่อสู้ ขณะที่พระโอรสหมูโระฮี้ใช้พลังกำลังและความโมโห ทำให้พระโอรสผู้พี่สู้พระโอรสผู้น้องไม่ได้ และแล้วการล่าสัตว์ในวันนั้นต้องยุติลง

องค์กาเซะฮ์ราชารู้เรื่องจึงเรียกทั้งสองมาสอบถามด้วยความกริ้วโกรธ

“เจ้าทั้งสองเป็นพี่เป็นน้อง พ่อเดียวกันแม่เดียวกัน แล้วทะเลาะกันทำไม ข้ารู้สึกอับอายขายหน้าผู้คนจริงๆ”

“.....”

“เท่าที่ข้ารู้ รายอเป็นผู้ขัดขวางไม่ให้พี่เขาล่าสัตว์ไข่มุข” ราชาแห่งบานาลาจหันไปชักใช้รายอพระโอรสอนุชา

“.....” ไม่มีคำตอบจากพระโอรสรายอ

“การเข้าป่าล่าสัตว์เป็นที่นิยมของเหล่าราชาทุกแคว้น และเป็นกีฬาที่ทำหายความเป็นลูกผู้ชาย ใครๆ เขาก็ล่าสัตว์กัน พี่จะล่าสัตว์

แล้วทำไมเจ้าถึงไปขัดขวางเขาด้วย ทำอย่างนี้ไม่ถูก แล้วแถมยังใช้กำลัง
เข้าทำร้ายพี่ชายจนได้รับบาดเจ็บ เจ้ามีความผิดรู้ไหม”

พระโอรสรายอก้มหน้าเหมือนสำนึกผิด แต่ในใจนั้นยังไม่ยอมรับ

“เออละ ข้าจะลงโทษเจ้าให้เดินทางเข้าไปอยู่ในป่าลึกชั่วระยะหนึ่ง
ดูซิว่าเจ้าจะอยู่นิ่งเฉยกับการไม่ทำร้ายเหล่าสัตว์ป่าที่คอยตะครุบฉีกเนื้อ
เจ้าเป็นอาหาร...หรือไม่”

เมื่อกาเซะฮ์ราชาตัดสินเป็นดังนั้น พระโอรสรายอก็ออกเดินทาง
พร้อมอาวุธคู่มือ มีทั้งดาบและมีดพกประจำตัว โดยไม่มีสิ่งของมีค่าติดตัว
แต่อย่างใด

แม้แต่ความเป็นพระราชโอรสก็ไม่นำไปด้วย

เมื่อเดินทางมาถึงริมชายป่านอกเมืองบานาลาจิ รายอเย็นสงบนิ่ง
มองดูรอบๆ ภาย แล้วยิ้มเล็กน้อยด้วยความปีติ สูดลมหายใจเข้าปอด
อย่างช้าๆ เกิดความรู้สึกใหม่ๆ ที่ปลอดโปร่งโล่งใจอย่างไม่เคยเป็น
มาก่อน ทั้งนี้เพราะเมื่อก่อนมีฐานะเป็นพระราชโอรส จะทำอะไรต้องตก
อยู่ในสายตาของผู้คนมากมาย และต้องอยู่แต่ในกรอบ มีกฎระเบียบ
และข้อห้ามมากมาย มีคนล้อมหน้าล้อมหลังพร้อมที่จะรับใช้และทำอะไรๆ
ให้ทุกอย่าง

“นี่กระมังที่คนเรียกมันว่า อิสระเสรี” รายอคิดในใจ และคิด
ต่อไปว่า ถ้าไม่จำเป็นจะไม่หวนคืนสู่พระราชวังอีกต่อไป

ทันใดนั้น รายอหันหลังกลับ เพราะมีเสียงดังคล้ายผีเท้าคน
กำลังวิ่งอย่างรวดเร็ว

ไม่มีอะไร

มันไม่มีอะไร แต่ก็ทำให้รายอรู้สึกหนาวเยือก นึกในใจว่าหุน่าจะผาด รอบๆบริเวณนี้เงียบกริบ ไม่มีแม้เสียงร้องของนก เสียงกรีดปีกของแมลงและเสียงร้องของสัตว์ใดๆ

“...สวบ...” เสียงนั้นดังอีก

รายอกระซิบมีดในมือมัน พร้อมป้องกันตัวหากจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้น

“เทวดา เจ้าป่า เจ้าเขา โปรดจงคุ้มครองดูแลข้าด้วย ข้ามาที่นี่โดยไม่มีวาทะประสงค์ร้าย ข้ามาโดยสันติ” รายอภาวนาในใจ

จนเวลาย่ำค่ำ แสงนวลส่องสว่างจากดวงจันทร์ทำให้พอมองเห็นทางและสิ่งอื่นๆในอาณาบริเวณรอบๆ รายอหาที่พักโดยเลือกนอนที่โคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง และใช้ใบไม้ใบใหญ่ห่มเพื่อป้องกันความหนาว เอนกายลงนอน หัวหนุนขอนไม้ ยังไม่ทันหลับตา

“...สวบ...” เสียงดังเหมือนเท้าคนเหยียบใบไม้

รายอหันมองรอบๆ มือกำมีดแน่น

“คงเป็นสัตว์ที่ออกหากินยามค่ำคืน” รายอนึกในใจแล้วค่อยๆหลับตาลง แสงจันทร์หลบเงาเมฆ ครุฑใหญ่ก็สว่างจ้าเมื่อลอยพันเมฆที่บังดวงตาสีแดงเข้มของสัตว์ชนิดหนึ่งส่องประกายกระทบแสงจันทร์ ส่วแวอำมหิตน่ากลัวยิ่งนัก

มันคือเสือสมิง สัตว์ปีศาจพันธุ์แท้ที่กำลังออกหากิน ทำจุมูกพืดพาดเพราะได้กลิ่นเนื้อมนุษย์

มันกำลังหิว!

จึงค่อยๆ ย่องอย่างอย่างเงียบกริบ เสียงกรีดกรังของหรีงหรือพิณเงียบวังเวง คล้ายกำลังรอดูปฏิบัติการของเสือสมิง

เงาที่กำลังย่องเข้าหาเหยื่อเปลี่ยนจากสัตว์สี่เท้ากลายเป็นสองเท้า ร่างกลมหนาพ่วงพิวของลำตัวที่เคลื่อนไหวขนานกับพื้นเริ่มตั้งตรง เสือสมิงแปลงร่างได้เหมือนปีศาจ

ใช่แล้ว มันกำลังแปลงร่าง

“เป็นอะไร เป็นอะไร เป๊าะจี้ เล่าเร็วๆ” ไช้ฮุยเห็นเป๊าะจี้เว้นช่วง จึงถามขึ้นด้วยความตื่นเต้นและอยากรู้

“เดี๋ยวจี...ต้องกักไว้บ้าง เดี่ยวเรื่องไม่สนุก”

รายอสะดุ้งเล็กน้อย รู้สึกเย็นวาบสันหลัง หูแว่วได้ยินเสียงเล็กแหลมของทารกกำลังร้องไห้โหยหวน...

“เสียงเด็กที่ไหนนะ มาร้องให้อยู่แถวนี้” รายอแปลกใจ

เสียงนั้นดังใกล้เข้ามา รายอลุกขึ้นนั่ง สายตาเพ่งมองไปข้างหน้า ภาพที่เห็นคือหญิงแม่ลูกอ่อนกำลังอุ้มลูกที่ร้องไห้เดินตรงมายังรายอ และกำลังใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา...รายอรู้สึกนั่งเสียบเหมือนต้องมนต์สะกด

ร่างของหญิงแม่ลูกอ่อนค่อยๆ คู้ลงๆ ลำตัวเริ่มขนานกับพื้นพร้อมจู่โจมตะครุบเหยื่อในทันที

ก่อนที่สมิงร้ายจะลงมือ ทันใดนั้นก็มီးเสียงดัง “เพี้ยว” ของลูกธนูที่พุ่งแหวกอากาศตรงมายังร่างของเสือสมิงที่กำลังกลายร่างอย่างรวดเร็ว

“ฉีก!” ลูกธนูดอกนั้นปักติดร่างของเสือสมิง

และ

“ฉีก ฉีก ฉีก” เสียงลูกธนูพุ่งมาปักร่างของเสือสมิงอย่างไม่ยั้ง มันเป็นปฏิบัติการพร้อมกันของผู้ที่หลบซ่อนตัวอยู่ที่น่าจะมีจำนวนมาก

ร่างดำทะมึนของเสือสมิงสะดุ้งสุดแรง แล้วล้มลงกระแทกพื้น เสียงดังสนั่น นอนซັกกระตุก เลือดทะลักทั้งทางบาดแผลและทางปาก ชั่วครู่ก็นอนแน่นิ่งไม่ไหวติง

เหตุการณ์เกิดขึ้นรวดเร็วจนรายอรู้สึกงงในใจยิ่งนัก

“เฮ้ะ มันอะไรกัน” รายออูทาน

รายอลุกขึ้นมาดูร่างของเสือสมิงที่นอนตาย ร่างของมันเต็มไปด้วย ลูกธนูแปดดอก แต่ละดอกอาบยาพิษและพุ่งตรงเข้าลำตัวและจุดสำคัญ หลายแห่ง สัตว์ป่าที่ไหนเลยจะทนได้

รายอหันซ้ายขวาหาผู้ที่ทำการช่วยเหลือตน แต่...เงียบ ไม่มี แม้แต่เงาของผู้ใด

โอ...มันเป็นปฏิบัติการที่แสนรวดเร็วและเห็นผลฉับพลัน

“ผู้ใดกันที่มาช่วยชีวิตเรา”

แล้วคืนนั้นก็ผ่านไปจนอรุณรุ่ง รายออราชโอรสองค์น้อยผู้ไร้บัลลังก์ ก็เดินทางต่อไปจนถึงถ้ำฉวอ ซึ่งเป็นถ้ำขนาดใหญ่ เป็นที่อยู่อาศัยของฝูงสิงโต

รายอได้ยินเสียงสิงโตคำรามจากภายในถ้ำจึงหยุดชะงัก แล้วค่อยๆ ก้าวเท้าถอยออกมา โดยไม่ได้เหลียวดูข้างหลังว่าเป็นหุบเหวสูงชัน พลันร่างของรายอก็พลัดตกลงไปในหุบเหว

ทันใดนั้นก็มียมือแข็งแรงสองมือมาจับมือของรายอไว้มันแล้วฉุดรั้งร่างของรายอให้ลอยขึ้นไปอีกฟากหนึ่งของหุบเหว

รายเอเห็นกับตาว่ามือที่จุดนั้นเป็นมือของบุรุษแต่งกายคล้ายนักรบ ที่ทอดต่อร่างกันจำนวนแปดคน โดยแต่ละคนใช้มือจับเท้าของอีกคน คนแรกสุดใช้เท้าเกี่ยวรั้งกิ่งไม้ที่ปากเหว คนปลายแถวเป็นผู้จับมือของตน จับเหวี่ยงขึ้นไป

“ท่านนักรบ พวกท่านเป็นใครกัน ทำไมคอยมาช่วยชีวิตเราไว้”
รายอตะโกนถาม

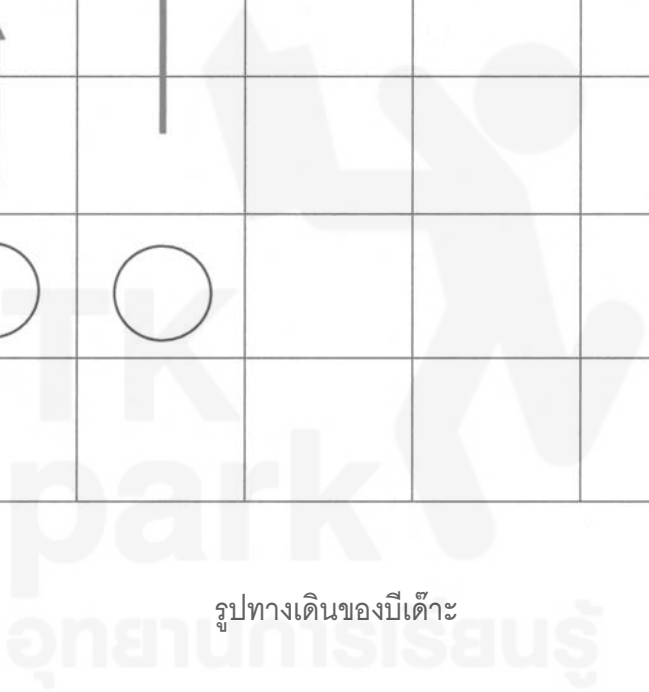
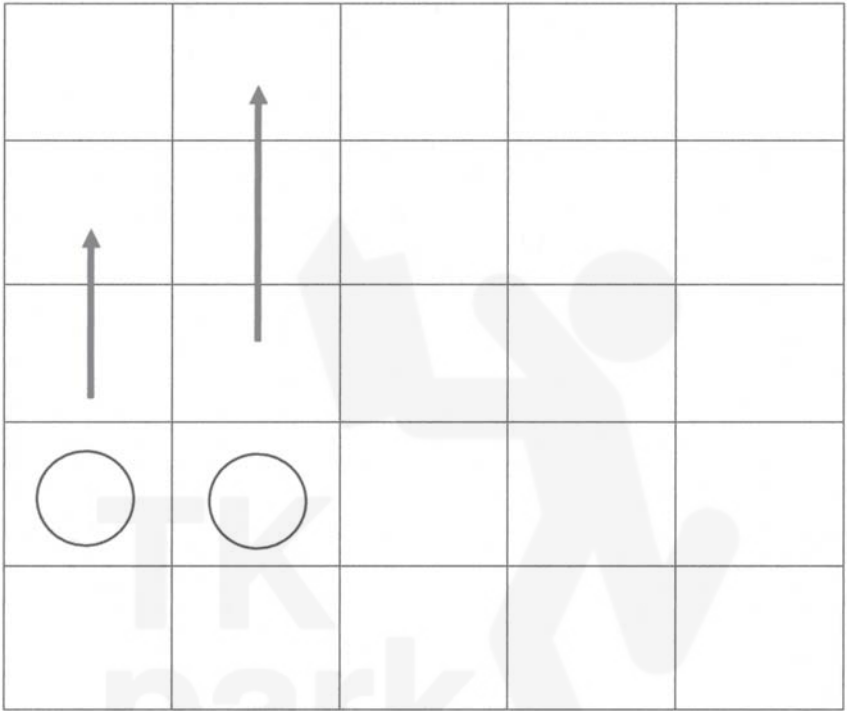
เมื่อเหล่านักรบเห็นว่าคงปิดบังซ่อนตัวเพื่อช่วยเหลือรายอไม่ได้แล้ว ก็สารภาพว่า

“ข้าแต่พระราชโอรส องค์กาละเศียรราชากษัตริย์แห่งบานาลางิ พระราชบิดาแห่งท่าน ได้ส่งตัวพวกเรามาเพื่อดูแลช่วยเหลือท่าน พวกเราคือบีเต๊ะ ทหารนักรบผู้ที่ยอมตายแทนท่านได้ทุกกรณี ขอท่านได้โปรดวางใจพวกเราทั้งแปดคนเถิด”

“บีเต๊ะ เรารู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจและความจงรักภักดีที่พวกท่าน มีต่อเรามาก เราพร้อมเดินทางกันต่อไปเถอะ...”

เป๊าะจี้จับตัวหมากที่เรียกว่า บีเต๊ะ ยกขึ้นให้หมวยและไข่มุ่ยดู แล้วอธิบายวิธีเดินของบีเต๊ะว่า

“บีเต๊ะเดินได้ที่ละตาในแนวตรงไปข้างหน้า หากกินหมากตัวอื่น ต้องกินในแนวทแยง แต่ในการเดินครั้งแรกของบีเต๊ะให้เดินได้สองตา หรือจะเดินตาเดียวก็ได้ แต่หากบีเต๊ะเดินไปถึงเส้นของฝ่ายตรงข้าม ก็หงาย และสามารถเดินได้รอบตัวที่ละตาเหมือนรายอ ใช้เป็นตัวป้องกัน การรบกวน แต่ไม่มีอำนาจกินตัวอื่นได้ หากสามารถเดินถอยหลังทแยง

รูปทางเดินของบีได้ะ

ทีละตาลงถึงแนวล่างได้ จะเปลี่ยนศักดิ์เป็นตัวอื่นได้ตามสัญญา โดยดูว่า ตำแหน่งที่บีได้จะหงายตรงกับตัวอะไรที่ตั้งครั้งแรก บีได้ก็จะกลายเป็นตัวนั้น”

“ก็...คงเดินบีได้จะได้นะ ไช้ญ้ย หมวย”

“ครับ ค่ะ” ไช้ญ้ยและหมวยตอบรับเกือบพร้อมกัน

“อืม...เป๊าะสู แกลองเล่าเรื่องสนุกๆ ให้เจ้าสองคนนี่ฟังหน่อยซิ ข้าคิดว่าแกก็รู้นะว่าต่านานที่มาของหมากแต่ละตัวนะเป็นมาอย่างไร...”

เป๊าะสูยิ้มรับและพยักหน้า เพราะรู้สึกเบรียวปากอยากเล่าให้ ทั้งสองฟังบ้าง หลังจากที่นั่งฟังเป๊าะสูเล่ามานานแล้ว

เป๊าะสูจึงหยิบหมากตัวหนึ่งที่มีลักษณะเหมือนหัวม้ายกขึ้นให้ หมวยและไช้ญ้ยดู แล้วบอกว่า

“ตัวนี้มีชื่อเรียกว่า มูดอ...”

park
อุทยานการเรียนรู้

4. มุดอ : อัสวะอัศวิน

รายอ ราชันย์น้อยผู้พลัดบ้านพลัดเมือง พร้อมด้วยกลุ่มบีเต๊ะ ทหารองครักษ์ทั้งแปด ยังคงเดินรอนแรมอยู่กลางป่าลึกเพื่อตามหาสิ่ง ที่สวรรคตบัญชา นั่นคือความรักที่แท้จริง

“หลายวันมาแล้วที่พวกเราเดินทางอยู่กลางป่า ไม่พบบ้านเมือง ใดเลย หรือว่าเราจะเดินหลงทางวนเวียนอยู่ในป่าแห่งนี้เป็นแน่แล้ว” รายอพูดกับทหารองครักษ์

“นั่นซี ดูเหมือนว่าพวกเรากำลังหลงป่า” บีเต๊ะคนหนึ่งพูด

“ข้าเองก็สงสัยอยู่เหมือนกัน เพราะน่าจะเดินพ้นป่าพบบ้านผู้คน บ้างแล้ว” บีเต๊ะอีกคนพูดขึ้น

ใช่แล้ว ทุกคนกำลังเดินทางหลงวนเวียนอยู่ในป่า ทั้งนี้เป็นเพราะนางกายู ปีศาจนางไม้ผู้ลุ่มหลงรายอเป็นผู้บันดาลให้เป็นไป

นางกายูปีศาจนางไม้ ภูพชาติก่อนเคยทำผิดประเวณีกับชายที่มีภรรยาแล้ว เนื่องจากความมีเสน่ห์ดังงามจึงได้เฝ้ายวนจนชายผู้นั้นลุ่มหลงแล้วชวนหนีไปด้วยกัน ภรรยาของชายผู้นั้นถึงกับคลุ้มคลั่งและฆ่าตัวตายในเวลาต่อมา ลูกสาวอีกสองคนจึงพากันฆ่าตัวตายตามเพราะความเศร้าเสียใจ เมื่อนางกายูได้สมหวังในความรักแล้วก็เกิดความเบื่อหน่าย จึงหนีไปจากชายผู้นั้น ชายผู้นั้นได้กลับมาขอร้องคืนดีกับภรรยา แต่เมื่อรู้ว่าทั้งลูกและเมียพากันฆ่าตัวตายหมดแล้ว เกิดสำนึกผิดฆ่าตัวตายตาม

ต่อมาเมื่อครั้งนางกายูสิ้นใจ ได้ถูกมาตีเทพแห่งยมโลกพิพากษาโทษความผิดให้รับกรรมเผาต้นไม้อยู่ในป่า ไปไหนมาไหนไม่ได้ แต่นางยังไม่สำนึกผิดในความชั่วที่ได้กระทำไว้ กลับฉวยโอกาสในขณะที่สิ่งสถิตที่ต้นไม้ใหญ่ บำเพ็ญตะขบจะมีฌานแก่กล้าถึงขั้นสูงสุด

อย่างไรก็ตาม นางต้องรับกรรมที่ได้ทำไว้ โดยต้องอยู่เดี่ยวดายร่างคู่เรียงเคียงกายอยู่นานนับร้อยชาติ เมื่อนางเห็นรายอ นางจึงมีจิตพิศวาสอย่างเต็มเปี่ยม

แม้ว่าหากครั้งนี้เป็นการกระทำผิดอีกครั้ง และจะต้องโทษจากเทพแห่งยมโลกให้ได้รับกรรมอีกที่แสนล้านชาติ นางก็ยอม

ดึกตื่นคืนนี้รายอและเหล่าปีเตาะต่างพากันนอนหลับสนิท

นางพรายไม้กายูไปรยกลิ่นพิษของดอกไม้ป่าชนิดหนึ่งที่เรียกว่า บุงอปีซอ ดอกไม้หอมเคลือบยาพิษ เมื่อปีเตาะสุดดมเข้าไปพากันหลับเป็นตาย

นางกาญจนา ปิศาจนางไม้ผู้ร่างของรายอที่กำลังหลับไหลเข้าไป
ในวิมานต้นไม้ที่นางอาศัยอยู่ แล้วแปลงกายเป็นสาวบ้านป่างามสะคราญ
ผิวพรรณผุดผ่อง เส้นผมยาวสลวยดำมันสยายย้อยปิดโอบหน้าซีกด้านขวา
เล็กน้อย สวมอาภรณ์ขาวบางเบาแนบเนื้อ เข้ามาเคล้าเคลียรายอ

รายอยังคงสลบไสลไม่ได้สติ นางจึงเป่ามนต์คลายพิษเพื่อปลุก
ให้ฟื้นคืนจากภวังค์

“เฮ้ เข้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” รายอตื่นขึ้นแล้วร้องถาม

“วิมานต้นไม้ วิมานรักของเรา...” เสียงพรายกาญจนากระซิบเบาๆ ที่ริมหู

“เจ้าเป็นใคร”

“อย่าสนใจเลยพ่อหนุ่มรูปงามว่าข้าเป็นใคร รู้เพียงแต่ว่าข้าคือคน
ที่หลงรักเจ้าก็พอ”

“รักหรือ...เจ้ารักข้าหรือ เจ้ารู้ไหมว่ารักที่แท้จริงอยู่ที่ใด”

“อยู่ที่นี้ไง วิมานต้นไม้ รังรักแห่งเราสองคน เราจะครองรักกัน
อยู่ที่นี้ตราบนานกาลปาวสาน”

“ไม่ได้ เรายังไม่เคยรู้จักกันและไม่เคยสนิทสนมกันมาก่อน จะ
รักกันได้อย่างไร ข้ายังไม่มีใจต่อเจ้า” รายอบอกเพราะไม่รัก แม้นาง
ปิศาจจะอยู่ในร่างที่เพริศพิริ้งเย้ายวนเพียงใด

ไม่ว่านางพรายกาญจนาจะทำท่าช่วยวนเล่าโลมต่างๆ นานา รายอก็
ไม่ได้หลงไหล แต่กลับคิดถึงสตรีนางหนึ่งที่นี่ก็ไม่ออกว่าเป็นใคร และ
ขณะนี้เธออยู่ที่ไหน

เหล่าปีเต๋าคงนอนหลับไหลแน่นิ่งเพราะพิษแห่งบุญอภิโชค สิ่งใด
สัตว์ป่าที่กำลังหิวโหยจึงเข้ามาแตะเนื้อเหล่าปีเต๋าคือละคน ทีละคน

เทพปั้นจรรยาข้มเทพเจ้าแห่งเสียงเพลงบรรเลงเพลงบทโศกสลด
แห่งความโหดร้ายที่เหล่าสัตว์โลกมีต่อกัน

นะชะเทพเจ้าแห่งดวงชะตาเห็นดังนั้นจึงรำพึงขึ้นว่า

“ไม่ได้สิ ชะตาชีวิตของรายอผู้ซึ่งแสวงหาคำตอบแห่งรักแท้
ตามที่เทพเจ้าแห่งสวรรค์บัญญัติยังไม่สิ้นสุด เราจะให้รายอตายก่อนกำหนด
ไม่ได้”

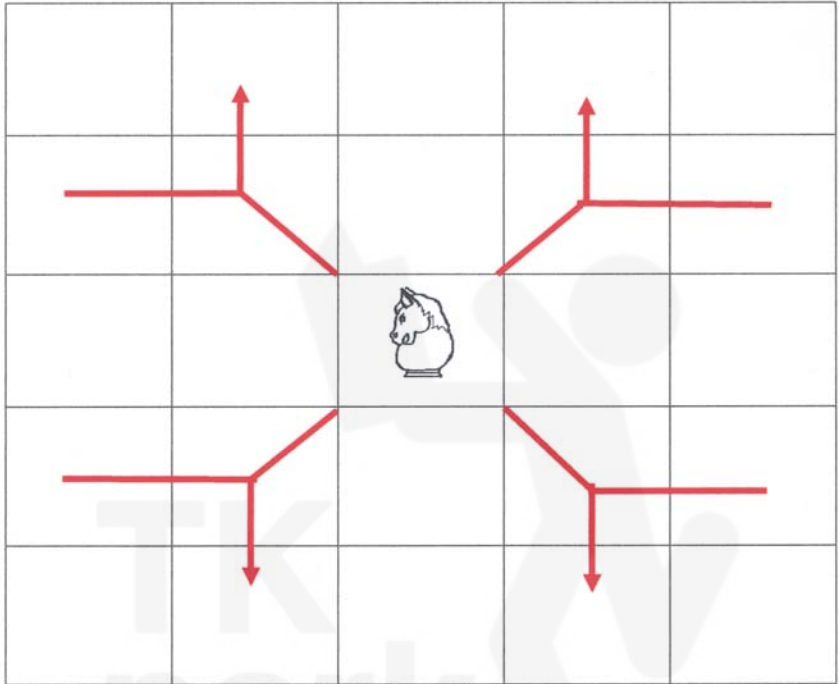
จึงหันไปทางเทพเจ้าผู้พิทักษ์พระสหายแล้วเอ่ยปากขอความช่วยเหลือ

“ท่านยาขอสหายรัก เราขอความร่วมมือจากท่านหน่อยเกิด
ช่วยหาทางช่วยเหลือรายอด้วย จะเป็นด้วยวิธีใดก็ตาม เพียงแค่ให้รายอ
มีชีวิตรอดเท่านั้น”

ยาขอเทพผู้พิทักษ์จึงเสกร่างมนุษย์ประหลาดขึ้นมาตัวหนึ่ง
มีศีรษะเป็นม้า มีลำตัวเป็นมนุษย์ และมีสี่เท้าเหมือนม้า พร้อมมอบ
พลังดุจดุพญาม้าศึก และมอบพลังเหล็กสีขาวใสให้เป็นอาวุธ แล้วตั้งชื่อ
ตัวประหลาดนั้นว่า มูดอ อัศวะอัศวินคู่ใจรายอ ก่อนที่เจ้ามูดอจะจู่ดี
ไปกำเนิดเพื่อเป็นสมุนคู่ใจรายอในโลกมนุษย์ ยาขอก็บัญญัติว่า

“มูดอ เจ้าผู้มีพลังม้าแห่งสวรรค์ เจ้าจงไปทำหน้าที่พิทักษ์
เทพรายอในโลกมนุษย์ และรีบไปช่วยเหลือรายอและเหล่าปีศาจผู้ซึ่งกำลัง
จะเปลี่ยงปล้ำแก้ปีศาจนางไม้โดยเร็ว”

มูดออัศวะอัศวินพยักหน้า แล้วรีบไปยังโลกมนุษย์ในชั่วพริบตา

อุทยานการเรียนรู้
รูปทางเดินของมุดอ

“ชะ ๆ ๆ...” เสียงไข่น้อยหัวเราะชอบใจ

เป๊าะสูกระแอมเล็กน้อย พลงหันไปที่หมวย

“หมวยเอ๊ย...ขงแต่ออเลี้ยงเป๊าะสูแก้วนึ่งชิ คอแห่งเหลือเกิน”

เป๊าะสูสั่งแต่ออเลี้ยงมาตี้มแก้คอแห่ง

“เออ จริงสิ แกมานั่งเล่าตั้งนาน ข้าก็ลืมเสียสนิทว่าเมื่อเข้านะ
แกกินอะไรมาบ้างแล้วยัง” เป๊าะจี้เพ็งนึกขึ้นได้จึงถามเป๊าะสู

“กินแล้ว นาชิตาแม่กับโกปีโอที่ร้านเจ๊ะหะมะที่อยู่หัวมุม
ตลาดนัดโน้นนะ” เป๊าะสูพูดถึงอาหารท้องถิ่นภาคใต้ชนิดหนึ่ง คือ
นาชิตาแม่ที่เป็นอาหารยอดนิยม มีวิธีการทำค่อนข้างยุ่งยาก ต้องหุง
ข้าวเจ้ากับข้าวเหนียวด้วยกันพอสุก แล้วรวนด้วยกะทิให้เป็นข้าวมัน
เล็กน้อย หัวหอมซอยคลุกเคล้าให้เข้าด้วยกัน กินกับแกงไก่ แกงเนื้อ
หรือแกงปลาก็ได้ แล้วแต่ชอบ

“อืม...คนสูงอายุอย่างเรา ๆ ควรกินอะไรให้มันอิมท้องไว้ก่อนนะ
ดีแล้ว เวลาเป็นลมเป็นแล้งจะได้มีแรงหายใจ...” เป๊าะจี้แนะนำ

“ตัวมูตอเดินยังไคร้บ เป๊าะสู” ไข่น้อยถามด้วยความสนใจ

“มูตอเดินได้ 8 ทิศทาง คือเดินทแยงไปหนึ่งตาแล้วตรงขึ้นบน
หรือตรงไปทางขวาสำหรับด้านขวาบน เดินทแยงหนึ่งตาแล้วตรงขึ้นบน
หรือตรงไปทางซ้ายสำหรับด้านซ้ายบน เดินทแยงลงขวาแล้วตรงลงมาล่าง
หรือตรงไปทางขวาสำหรับด้านขวาล่าง และเดินทแยงลงซ้ายแล้วตรงไป
ทางซ้าย หรือตรงลงล่างสำหรับด้านซ้ายล่าง” เป๊าะสูอธิบาย แล้วเดิน
หมากให้ดูบนกระดานตามทิศทาง

5. กาเยาะ : ช้างผู้สุขุม

“แล้วมูค่อม้าอัศวินไปช่วยรายอได้ไหม” หมวยถาม

“มูค่อไม่รู้ว่รายอถูกนางกายูพาเข้าไปอยู่ในวิมานของนาง” เป๊ะสูตอบแล้วเล่าต่อว่

“มูค่อจนบัญญัติต่อการเที่ยวตามหารายอ จึงต้องเที่ยววิ่งวนเวียนตามหารายออยู่ ณ รอบๆ บริเวณนั้น นานวันก็หาไม่พบแม้แต่เงา จนร้อนถึงนะเซะเทพเจ้าแห่งดวงชะตา”

“ไม่ได้ ไม่ได้ เราจะกำหนดชะตาชีวิตของรายอให้ติดกับนางไม้กายนานวันต่อไปไม่ได้ เพราะรายอได้รับบัญชาจากสวรรค์ให้ตามหาความรักที่แท้จริง หากรายอติดอยู่ที่นั่นเนิ่นนานจะทำให้ปฏิบัติการกิจไม่เสร็จ

และเวลาแห่งชีวิตมนุษย์นั้นมันสั้นนัก โฉ่เอี้ย เราไปสร้างเจ้ามูดอให้มี เฉพาะความแก่ล้าแก่แล้วคล่องว่องไวในการรบเท่านั้น แต่ดันลืมสร้าง สติปัญญาให้ด้วย แฮ่อ” นะเซะจึงมำ

“นี่ท่านอาดออิหลุม ท่านเป็นเทพแห่งปัญญา ช่วยออกแบบ องครักษ์ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดเช่นท่านหน่อยซี สร้างสิ่งฉลาดข้าสร้าง ไม่ได้ จนปัญญาจริงๆ” นะเซะเทพเจ้าแห่งดวงชะตาหันไปขอความช่วยเหลือจากอาดออิหลุมเทพเจ้าแห่งปัญญา เพื่อให้สร้างผู้คอยคุ้มครอง ดูแลรายอให้พ้นจากเคราะห์กรรม

ในฐานะที่เป็นสหายคบค้ากันมานาน คอยดูแลช่วยเหลือกัน อาดออิหลุมจึงสร้างตัวประหลาดขึ้นมาอีกตัวหนึ่ง มีลำตัวเป็นคน แต่ศีรษะ เป็นช้าง มีความสามารถในการรบและการสงคราม แต่ที่สำคัญเป็นผู้มี สติปัญญาเฉียบแหลม สุขุมรอบคอบ

เมื่อได้ดังต้องการ นะเซะจึงส่งตัวประหลาดที่อาดออิหลุมสร้าง ขึ้นมาลงไปที่เมืองมนุษย์ แล้วเรียกตัวประหลาดตัวนี้เป็นคน หัว เป็นช้างนั้นว่า กาเยาะ

ขณะเดียวกันกับที่มูดอกำลังวนเวียนเที่ยวหารายอ กลุ่มปีเตาะ ที่หลีกเลี่ยงการเป็นเหยื่อสิ่งใดค่อยๆ ฟิ้น ลุกขึ้นอาเจียนจนตัวโค้งตัวงอ และยังมีนั่งอยู่กับอาการร้ายที่ตัวเองประสบ กาเยาะช้างผู้สุขุมซึ่งได้รับ คำบัญชาจากนะเซะเทพแห่งดวงชะตาเห็นดังนั้นจึงเข้าไปถามมูดอว่า

“ท่านกำลังตามหาตัวรายออยู่หรือ”

“ใช่แล้วท่าน ช่วยข้าหาหน่อยซี เอ๊ะ ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรากำลัง หารายอ”

“เป็นอันว่าข้ารู้ก็แล้วกัน ข้าจะช่วยค้นหาให้อีกแรง ว่าแต่ว่า
รายอนอนอยู่ที่ไหนไม่ใหญ่ต้นนี้ใช่ไหม”

“ใช่...” บีเต๊ะตอบ “พวกเราทั้งหมดพากันนอนหลับอยู่ที่ใต้
ต้นไม้ใหญ่โดยไม่รู้สีกตัวเลย จนถูกสิงโตกินเข้าไปถึงสองคน ดีที่ท่าน...”
หันไปทางมุดอม้าอัศวิน

“มุดอ ข้าคือมุดอ อัศวินที่ถูกลงตัวมาปกป้องคุ้มครองให้รายอ”

บีเต๊ะจะพยักหน้า “อ้อ ขอขอบคุณท่านมุดออัศวินผู้มีพระคุณ
ที่ได้ช่วยชีวิต พวกเราจะไม่ลืมบุญคุณท่านเลย และพร้อมจะทดแทนทันที
เมื่อมีโอกาส” บีเต๊ะกล่าวเสร็จก็เล่าต่อว่า

“เมื่อข้าตื่นฟื้นขึ้นมา รายอก็หายไป”

“มีรอยเท้ารายอปรากฏตามบริเวณนี้บ้างหรือไม่” กาเยาะซัก

“ไม่มี ไม่มีรอยเท้าของรายอปรากฏให้เห็น แต่ข้ารู้สึกเคลิ้มๆ
เหมือนคล้ายฝันว่าเห็นรายอถูกผู้หญิงผมยาวอุ้มเข้าไปในต้นไม้ใหญ่ต้นนี้”

“นางพราย...” กาเยาะอุทานและพูดด้วยความมั่นใจว่า “ต้องเป็น
นางไม้ที่สิงสถิตอยู่ที่ต้นไม้ต้นนี้แน่นอน”

เมื่อเห็นเป็นดังนั้น กาเยาะข้างผู้สุขุมก็ตะโกนก้อง

“นางไม้หรือนางพรายตนใดที่สิงสถิตอยู่ที่ต้นไม้นี้ ขอให้รีบ
ปรากฏตัวออกมาพบข้าหน่อย ข้ามีเรื่องขอความช่วยเหลือ”

เงียบ ไม่มีเสียงตอบจากต้นไม้ใหญ่

เงียบอยู่ครู่หนึ่ง กาเยาะตะโกนถามต่ออีกว่า “มีผู้ใดบ้างไหมที่
สิงสถิต ณ ต้นไม้แห่งนี้ ได้โปรดเอะ ขอจงปรากฏตัวด้วย ข้ามีเรื่อง
รบกวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

ยังเงยเบย กาเยาะก็ตะโกนต่อว่า

“ถ้าไม่มีผู้ใดสิ่งสถิตที่ต้นไม้นี้ ข้าจะโค่นมันลงเสีย...” กาเยาะพูดเสร็จ ทำท่าเตรียมพร้อมที่จะพุ่งชนเพื่อโค่นให้ล้ม

ทันใดมีลมพัดแรงกรรโชกกระซอกต้นไม้อ่อนไหว ใบไม้กวัดแกว่งสะบัดใบพลิกพลิ้วลู่ตามแรงลม เสียงหัวเราะเล็กแหลมดังกรีดขึ้น ทำให้รู้สึกหนาวสะท้าน

ก็ปรากฏร่างเลื่อนรางสูงเพรียวเรียวบาง งดงามปานเทพธิดาแห่งสวรรค์ของนางกายูพรายไม้

“เจ้าหัวข่าง เจ้าหน้าม้า พวกเจ้าเหมือนเหล่าตัวประหลาดที่แสนอัปลักษณ์ คนก็ไม่ใช่ ข้างก็ไม่ใช่ ม้าก็ไม่ใช่ ข้าจะเรียกอย่างไรดีเหอๆๆๆ...”

มูดอได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกโกรธ ทำท่าฮึดฮัด กาเยาะผู้สุขุมจึงปรามว่า

“มูดอ ท่านต้องพยายามระงับความโกรธไว้ เพราะความโกรธจะทำให้ท่านขาดสติ เมื่อขาดสติก็ควบคุมตัวเองไม่ได้ เมื่อควบคุมตัวเองไม่ได้ มันก็เหมือนกับคนบ้านั่นเอง”

“อย่ามัวพูดมากเลย เจ้าตัวประหลาด มีธุระอะไร รีบบอกมา”

“คำก็ตัวประหลาด สองคำก็ตัวประหลาด เดี่ยวเกิด เดี่ยวได้เจอของดี” มูดอยังควบคุมอารมณ์ไม่ได้

“หยุดเถอะ ท่านมูดอ ขอเป็นธุระเราเอง ท่านคอยเฝ้าสังเกตดูอยู่เฉยๆ ก็พอ เห็นท่าไม่ดีช่วยกันมึงก็แล้วกัน...” กาเยาะพูดกับมูดอเสร็จก็หันมาทางกายูปีศาจนางไม้

“พวกเราเที่ยวตามหาบุรุษรูปร่างนามว่ารายอ ซึ่งนอนหลับอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่อันเป็นที่ที่เจ้าสิงสถิตอยู่ และบัดนี้รายอหายตัวไป ไม่รู้ว่าเจ้ารู้เห็นหรือเปล่า”

“เห็น เห็นสิ รูปร่างโดนใจอะไรอย่างนี้” นางกายูท่าตาเคลิ้มฝัน

“ได้โปรดเกิด เจ้านางไม้ ปล่อยตัวรายอมาเกิด รายอมีภารกิจที่ต้องรีบทำตามบัญชาสวรรค์”

“พวกเจ้ากลับไปเกิด ขำรักรายอ รายอก็รักขำ ขำต้องการรายอ รายอก็ต้องการขำ เราต่างมีความปรารถนาใช้ชีวิตร่วมอยู่ด้วยกัน ขำอยู่โดดเดี่ยวในป่าแห่งนี้มานานแล้ว ขำเหงามานานแล้ว รายอคงทำให้ขำหายเหงา และขำคงมีความสุขมากถ้าได้อยู่ร่วมกับรายอ ณ วิมานต้นไม้วิมานรักแห่งเรา ขอให้พวกเจ้ากลับไปเสียเถอะนะ...ไม่ต้องเป็นห่วง ขำจะคอยเฝ้าปรนนิบัติดูแลให้เป็นอย่างดี” ปีศาจนางไม้พูดพร่ำเพื่อรำพันเสียยืดยาว

“รีบปล่อยตัวรายอออกมาก่อน ขำต้องการรู้จากปากรายอเองว่าเป็นเช่นไร หากรายอรักเจ้าจริง พวกเราก็จะไป ไม่ขัดขวางเจ้าหรอก” กาเยาะข้างผู้สุ่มยังอ่อนวอนเพื่อให้ปีศาจนางไม้ปล่อยตัวรายอออกมา

“ไม่ได้ ไม่ได้ รายอไม่ต้องการพบหน้าพวกเจ้า รายอต้องการอยู่กับขำเพียงคนเดียว”

“งั้นเราคงพูดกันไม่รู้เรื่อง ความจริงแล้วขำไม่ยากใช้กำลัง โดยเฉพาะกับอัสตรี” กาเยาะขยับตัว เพราะนางปีศาจคงไม่ยอมปล่อยตัวรายอเป็นแน่

“เหอๆๆๆ” นางกายูปีศาจนางไม้หัวเราะโหยหวน ไม่

เกรงกลัว และพร้อมที่จะเป็นมัจจุราชหากใครโถมเข้ามา

มูดอ ม้าอัศวินผงาดร่างยกสองขาหน้าขึ้นสูงแล้วตั้งตะพืดกระโจนเข้าเตะนางปีศาจ นางปีศาจพลี๊วกายหลบดูเชิงซ้ำ แต่รวดเร็วพอที่จะไม่โดนเท้าของมูดอ

มูดอเตะลมวิด เมื่อเห็นพลาดท่าก็รีบขยับถอยออกมาเพื่อตั้งรับ เหล่าบีเต๊ะผู้ยอมตายตั้งสายป่านธนูสุดแขนแล้วปล่อยลูกธนูออกไปพร้อมกันอย่างรวดเร็ว ลูกธนูแหวกอากาศผ่านไปโดยไม่ถูกร่างนางไม้ผู้มีลีลาการหลบหลีกที่อ่อนช้อยแม้แต่ดอกเดียว

นางพรายกายพลิกการต่อสู้โต้ตอบโดยสะบัดอาวุธลับเป็นลิ้มเหล็กขนาดจิ๋วผสมเกษตรดอกไม้พิษ โดยมีเป้าหมายอยู่ที่มูดอ เจ้าม้าผยอง

“หวีด!” เสียงคล้ายหวีดเล็กแหลมดังแหวกอากาศพุ่งอย่างรวดเร็วตรงไปที่ลำตัวขนาดใหญ่ของมูดออัศวิน

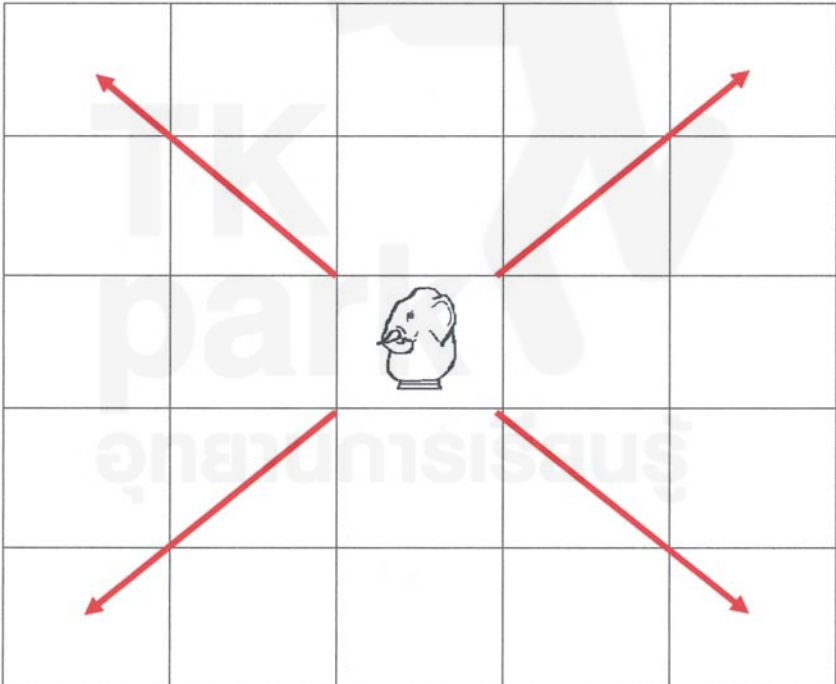
มูดอกระโดดเหวี่ยงขึ้นสูงเกือบถึงเมฆ อาวุธลับนางพรายปีศาจจึงพลาดเป้า เหล่าบีเต๊ะจัดลูกธนูพาดสาย พร้อมตั้งสายป่านธนูสุดแขนอีกครั้งก่อนปล่อยลูกธนู ต่างพร้อมกันตั้งจิตอธิษฐานว่า ถ้าปล่อยลูกธนูไปไม่โดนร่างปีศาจนางไม้ก็ขอยอมตายถวายชีวิตเพื่อช่วยเหลือรายอให้พ้นภัย

กาเยาะผู้สุขุมและช่างสังเกตเห็นว่าลูกธนูครั้งก่อนที่เหล่าบีเต๊ะยิงไปที่ร่างนางไม้กายพร้อมกันนั้น นางสามารถหลบหลีกได้ จึงกระซิบบอกบีเต๊ะคนหนึ่งให้ปล่อยธนูช้ากว่าบีเต๊ะอื่นชั่วหัวใจเต้นครั้งหนึ่ง

ได้ผล ลูกธนูที่พุ่งพร้อมกัน นางไม้กายพลี๊วร่างขึ้นลงหลบได้ในทันที แต่ลูกธนูที่ปล่อยช้ากว่านี้สิ บักฉีกตรงอกของนางไม้พอดี

เพราะนางคิดว่าลูกหนูที่ปล่อยมามันหมดแล้ว นางไม้ก็อยู่ล้มลงสิ้นใจตาย
 ร่างที่ไร้ชีวิตของปีศาจนางไม้กลายเป็นควีนสีขาวลอยพวยพุ่งสู่
 เบื้องบน แล้วต้นไม้ใหญ่ที่นางคิดว่าเป็นวิมานรักแห่งนางก็อันตรธาน
 หายไป

ร่างของรายอปรากฏกายขึ้นแทนที่ตรงต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น!...

รูปทางเดินของกาเหาะ

“เฮ้อ...โล่งใจ” ไข่นุ้ยเสียงคราง

“แล้วหมากตัวกาเยาะเดินอย่างไรล่ะเป๊าะสู” หมวยถาม เพราะ
ชักสนใจในความฉลาดของเจ้ากาเยาะ

เป๊าะสูอธิบายสั้น ๆ ว่า

“กาเยาะเดินตามแนวทแยงได้ทั้งสี่ทิศทาง เดินได้ตั้งแต่หนึ่งตา
ขึ้นไป”

ส่วนเป๊าะจีที่นั่งฟังอยู่จึงถามเด็กทั้งสองขึ้นว่า “ยังอยากฟัง
เรื่องราวสนุกๆ อีกไหม”

“อยากฟังอีกครั้ง” ไข่นุ้ยตอบ

“อ้าว! หมวย ลืมแต่ออเลี้ยงของเป๊าะสูแล้วนี่นะ” เป๊าะจีก็ขึ้น
ได้จึงทักขึ้น

“ขอโทษทีคะ หมวยฟังเป๊าะสูเล่าเพลินจนลืมไป หมวยขอโทษ
นะจ๊ะเป๊าะสู”

“ไม่เป็นไร เป๊าะสูเองก็เล่าจนลืมแต่ออเลี้ยงไปเหมือนกัน”
แล้วเป๊าะสูก็หัวเราะ

หลังจากที่หมวยจัดเครื่องดื่มให้เป๊าะสูแล้ว เป๊าะสูก็นั่งดูแต่ออเลี้ยง
รวดเดียวหมดแก้ว แล้วรินน้ำใบชาร้อนใส่ ตั้งท่าจะดูดต่อ เป๊าะจีเห็นว่า
เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา จึงเล่าตำนานของตัวหมากที่เหลืออยู่อีกสองตัว

เป๊าะจีหยิบหมากตัวที่มีลักษณะเหมือนยอดเจดีย์มาสองตัว

“ตัวหนึ่งมีลักษณะเหมือนยอดเจดีย์ เรียกว่า กรี ส่วนอีกตัวหนึ่ง
มีลักษณะคล้ายๆ กัน แต่ทั้งแบนทั้งกว้างและสั้นกว่า เขาเรียกว่า...เต...”

6. เต : นักรบแห่งลำน้ำซุง

รายอเทพผู้ถูกสาป มุดอัสวะอัศวิน กาเยาะซ่างผู้สุขุม และเหล่าปีเต๊ะผู้ยอมตาย ยังร่วมเดินทางกันต่อไป

ครู่ใหญ่ได้ยินเสียงดังก้องจากเรือที่กำลังล่องมาตามลำน้ำ ทั้งหมดหันไปตามเสียงพร้อมกัน เห็นเรือลำใหญ่เข้ามาใกล้ รายอรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าไม่น่าไว้ใจ

“ทุกคน ระวังตัว” รายอสั่งเตือน

คนบนเรือเมื่อเห็นกลุ่มพวกของรายอยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำก็หันเรือแล่นเข้าฝั่งมาหา

เมื่อเรือเข้าจอดริมฝั่ง รายอรู้ว่าเป็นเรือของโจรสลัด ทุกคนมีหน้าตาที่เหี้ยมโหดดุเดือด เรือยังจอดไม่สนิท เหล่าโจรสลัดพากันให้รื่องวังกะโดดลงจากเรือ ในมือถืออาวุธในลักษณะพร้อมที่จะรบ วังกรูเข้าล้อม

เป็นวงปิดกันทันที

รายอ มุดอ กาเยาะ และเหล่าปีเตอร์ยืนรวมกลุ่มหันหลังเข้าหากันพร้อมประจัญบาน

ยังไม่ทันที่จะได้ประจัญบาน บรูซผู้มีขนเคราสีเทาหม่น นัยน์ตาดูสีฟ้าเข้มแฝงแววความอ่อนโยนจากอดีตเดินออกมามือเปล่า ลักษณะบอกว่า เป็นหัวหน้า เดินช้าๆ ท่าทางองอาจ เข้ามาใกล้กลุ่มรายอ คู่หนึ่งจึงเอ่ยปากสั่งสมุนของตนขึ้นว่า

“ใจเย็นเอาไว้พวกเรา พวกเขาไม่ได้บอกลักษณะว่าเป็นคนเลวร้ายเลย ทุกคนเก็บอาวุธ”

“อืม...เป็นใจยังรู้จักแยกแยะคนดีคนชั่วด้วยหรือ!...” รายอนึกในใจ

“พวกท่านมาทำอะไรกันในปีลิก และจะไปแห่งไหน” หัวหน้าโจรถาม

“ข้าคือรายอ นี่เหล่าสหายแห่งข้า ข้าได้กระทำผิดด้วยเหตุทะเลาะวิวาทกับผู้สูงศักดิ์ จึงถูกลงโทษโดยการถูกเนรเทศมาจากเมืองบานาลางี และนี่พวกเรายังไม่รู้เลยว่ากำลังอยู่ ณ ที่แห่งใด” รายอเล่าความจริง แต่ปิดบังความเป็นรัชทายาท เพราะเกรงว่าจะไม่ปลอดภัย

“กำลังหลงป่าอยู่นะสิ มาซี ลงเรือไปกับพวกข้า แล้วเรามาเป็นพวกเดียวกัน” หัวหน้าโจรเสนอ

รายอตอบตกลง เพราะคิดว่าต้องมารบพุ่งต่อสู้กัน และอีกอย่างกำลังหลงป่า ไม่รู้ทิศรู้ทาง

“แต่ พวกเขาเป็นโจรนะ” กาเยาะท้วงขึ้นมา

“ใช่สิ พวกเราเป็นโจร แต่เพราะความจำเป็น...ลงเรือมากับเรา
เถิด แล้วข้าจะเล่าเรื่องของข้าให้ฟัง...” โจรสลัดแห่งลำน้ำซุงาฆวนให้ลงเรือ
เดินทางไปด้วยกัน

มูตอและบีเต๊ะลั้งเล จนรายต้องบอกว่า

“พวกเขาคงไม่ทำร้ายเราหรอก เพราะถ้าเขาจะทำ เขาก็ทำไป
เสียแล้ว เราลงเรือไปกับเขาเถิด คงไม่เป็นไร” รายอพุดเสรีจก็เดินลงเรือ
เหล่าองค์กรก็คู่กายก็เดินตามมา

เรือค่อยๆ วิ่งแหวกพื้นน้ำ จนมาลอยล้าอยู่กลางน้ำที่ทั้งสองฝั่ง
ห้อมล้อมด้วยป่าไม้เนื้อใหญ่เขียวทึบ

“ท่านหัวหน้า ข้าและคนของข้าคงเป็นพวกเดียวกับพวกท่าน
ไม่ได้หรอก” รายอเอ่ยขึ้นหลังจากลงเรือมาด้วยกันสักพักหนึ่ง

“เพราะพวกเราเป็นโจรใช่ไหม”

รายอไม่ตอบ

“ความจริงแล้วพวกของเรารักสันติ อยากรอยู่ร่วมโลกกับมนุษย์
ทุกคนด้วยความสงบสุข ไม่อยากเบียดเบียนใคร และไม่อยากเป็น
อย่างเช่นที่ท่านเห็นอยู่ ข้าชื่อเต เป็นหัวหน้าชนชาวเลเผ่าหนึ่ง อาศัยอยู่
ทางเหนือแถบริมปากแม่น้ำติดทะเลใหญ่ เราทำการประมงหากินเรื่อยมา
โดยสันติ...แต่พวกเรากลับถูกรังแกโดยอำมาตย์สมุนเจ้าเมืองแคว้นนั้น
ให้คนมารีดเก็บค่าคุ้มครอง หากใครไม่ส่งให้ พวกมันจะหาเรื่องรังแก
ต่างๆ นานา ทำให้พวกเราต้องเดือดร้อน จนผู้คนในหมู่บ้านมีความเป็นอยู่
ที่ขัดสนยากจนแร้นแค้น ทำงานเหน็ดเหนื่อยแทบตายก็ไม่พอกิน ส่วน
พวกมันที่ไม่ทำมาหากินอะไรกลับมีความเป็นอยู่สุขสบายหรูหราและ

ฟุ่มเฟือย แถมพวกเรายังถูกพวกมันเหยียดหยามเรื่อยมา...

“พวกเราเลยตกลงพร้อมใจกันว่าจะไม่ส่งค่าคุ้มครองให้พวกมันต่อไป ทำให้พวกมันโกรธแค้นขัดเคืองพวกเรา และเมื่อพวกเราเท่าที่ท่านเห็นอยู่ที่นี่แหละออกเรือไปหาปลากลางทะเล พอกลับมาก็ต้องแทบหยุดหายใจ เมื่อทั้งหมู่บ้านถูกพวกมันทำลายใช้ไฟเผาเป็นถ้ำถ่าน แถมยังทำร้ายฆ่าคนของพวกเราซึ่งเป็นผู้หญิง คนชรา และเด็กตายหมดไม่มีเหลือ รวมทั้งลูกและเมียของข้าและของพวกเราทุกคนบนเรือนี้...” เดหัวหน้าโจรสลัดพูดเสียงเครือพลางหย่อนตัวลงนั่งที่แคมเรือ

“ท่านคงรักลูกและเมียมากสินะ...” รายอนั่งลงข้างๆ

“.....” เดไม่ตอบ

“รักแท้นั้นมีอยู่ที่ไหน ท่านรู้ไหม” เมื่อพูดถึงเรื่องของความรัก รายอก็เอ่ยปากถามถึงรักแท้ อีก โดยไม่รู้ว่าจะทำไมจึงต้องถาม

“ข้าเคยรักลูก รักเมีย และคิดว่าความรักที่แท้จริงของข้าอยู่ที่ลูกอยู่ที่เมีย แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าไม่อาจมีความรักได้อีกต่อไป เพราะข้าต้องกลายมาเป็นโจร ความรักไม่มีในหมู่โจร คนที่เป็นโจรจะมีความรักไม่ได้ เพราะความรักทำให้จิตใจหั่นไหวและอ่อนแอ...”

รายอนิ่งตรึงตรองคำตอบที่เกี่ยวข้องถึงความรักแท้ แต่ก็ยังไม่กระจ่าง

ทันใดนั้นมีสิ่งหนึ่งคล้ายหนวดปลาหมึกโผล่พุ่งพรวดมาจากลำน้ำ และม้วนตัวรัดร่างของเด แล้วยกร่างลากเพื่อให้ลงไปในลำน้ำ

ไม่ทันที่ร่างของเดจะตกถึงน้ำ โดยไม่รอช้า รายอกระชากดาบกระโดดพุ่งตามไปอย่างรวดเร็ว มือตัวดาบฟันจับเข้าที่อวัยวะที่คล้าย

หมวดปลาหมึกนั้นขาดออกจากกันกลางอากาศ ร่วงของเดหุลุดออกจาก การถูกรัด ร่วงตกลงสู่น้ำทันที

เหล่าปีเต๊ะปล่อยธนูออกจากคันทันพร้อมกัน ลูกธนูพุ่งแหวก อากาศแหวกน้ำเข้าบักร่างสัตว์ประหลาดตัวนั้น เสียงมันร้องเหมือนเสียง ข้างเจ็บบวด

รายอ้วยน้ำเข้าหาเตแล้วพยุ่งร่างเตขึ้นเหนือน้ำ เตสลัดตัวแล้ว ผลักรายอให้ออกห่าง แล้วพูดว่า

“ไม่ต้องเป็นห่วงข้า ข้าปลอดภัยแล้ว รีบขึ้นเรือเถอะ”

เมื่อทั้งสองว่ายน้ำขึ้นเรือ เหล่าบริวารทั้งสองฝ่ายต่างรีบกุสึกุจจ เข้าช่วยเหลือ บริวารอีกกลุ่มหนึ่งถือดาบกระชับมัน คอยดูเจ้าสัตว์น้ำ ประหลาดตัวนั้น เกรงว่ามันจะโผล่ขึ้นมาอาละวาดอีก แต่กลับหายเงียบไป กับลำน้ำที่ไหลเอื่อยเป็นปกติ

แสงจันทร์แจ่มฟ้าอยู่เหนือแมกไม้ริมแม่น้ำ ดวงดารากระพริบ ระเบียบระยิบอยู่บนดวงไม้ถ้วน เรือเคลื่อนตัวไปข้างหน้าไม่เร็วนัก รายอ นอนมือก่ายหน้าผากหงายหน้าสู่ท้องฟ้า ยังนอนไม่หลับ เตก็เช่นกัน

“ตกลงท่านจะเดินทางไปทีใดกันแน่” เตเอ่ยถามเป็นเรื่องเป็นราว

“ยังไม่รู้เลย แต่อยากจะพบหมู่บ้านหรือเมืองอะไรก็ได้ แล้วข้า จะพักอาศัยอยู่ที่นั่นชั่วคราว...” รายอตอบ

“แล้วต่อไปละ” เตซัก

“ข้ายังไม่รู้เลยว่าจะไปไหน ทำอะไรดี บางทีข้าอาจจะมีครอบครัว ก็ได้นะ แล้วลงหลักปักฐาน ณ ที่ที่เธอต้องการ”

“เคยมีคนรักไหม”

รายอหยุดครุ่นคิด เพราะในใจลึก ๆ รู้สึกเหมือนว่าเคยมีใครคนหนึ่ง
ที่เคยรักจนหมดใจ แต่นึกไม่ออก

“ยังไม่มี...” รายอตอบได้แค่นั้น

“บุรุษรูปงามอย่างท่าน หากหลงพลัดเข้าเมืองใด เหล่านางสาว
ชาวเมืองจะต้องพากันหลงใหลอยากจะได้ความรักจากท่านกันทุกคนเป็น
แน่...” เตพูดด้วยความจริงใจ

“คงไม่ถึงขนาดนั้น”

“สำหรับข้ายังต้องเป็นหนี้ชีวิตท่านอยู่...”

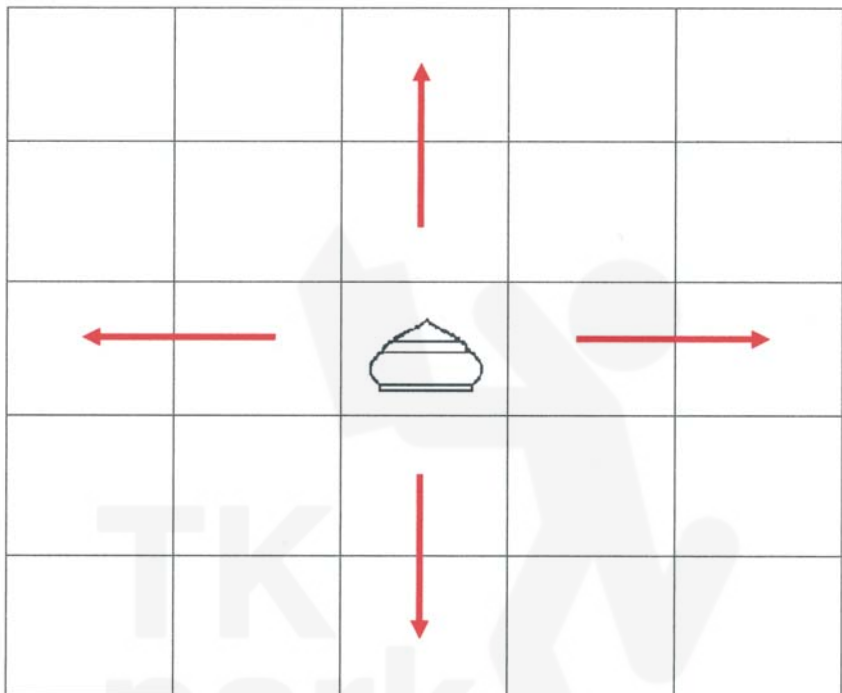
“อย่าถือว่าเป็นหนี้อะไรเลย ข้าทำไปตามหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลือ
กันในขณะที่พอจะช่วยเหลือกันได้ ไม่ว่าจะของท่านหรือใครก็ตาม”
รายอพูดอย่างมีน้ำใจ

“และท่านก็มีน้ำใจเอื้อเฟื้อในการนำพวกเราโดยสารเรือมาด้วย
ข้าขอขอบคุณยิ่งนัก”

“ถึงอย่างไรท่านก็มีบุญคุณต่อข้า ถ้ามีอะไรจะไหววาน โปรด
บอกข้ามาเลย ขออย่าได้เกรงใจ”

อรุณรุ่ง อาทิตย์ทองแสงสีแดงอร่ามริมขอบฟ้า เสียงไก่ปายังขัน
กู่ก้อง นกกาเริ่มขยับปีกออกจากรังเพื่อหาเหยื่อเลี้ยงชีวิตและลูกน้อย
ในรัง

เมื่อเรือลอยลำผ่านโค้งน้ำ ทุกคนบนเรือแลเห็นเมือง ๆ หนึ่งลึบ ๆ
ต่างมีที่ท่ากระฉับกระเฉงคึกคักขึ้นทันใด เพราะจะได้ขึ้นฝั่งยึดเส้นยึดสาย
และพบชาวบ้านชาวเมืองบ้าง หลังจากที่ต้องใช้ชีวิตอยู่บนเรือมาหลายวัน
แล้ว

TK
park
อุทยานการเรียนรู้

รูปทางเดินของเต

“ก่อนเรือจะเข้าจอด ขอให้ทุกคนได้ทำความสะอาดปรับเปลี่ยน บุคลิกตนเอง อย่าให้ชาวเมืองตกใจเหมือนดังพบเห็นโจร ไม่ช้าแล้วพวกเรา จะขึ้นฝั่ง” เตประกาศก้อง

“ไม่มีใครโต้แย้งสักคำ ทุกคนรีบทำตามโดยดี บ้างก็โกนหนวด บ้างก็ระจอนลงอาบน้ำ

“หยุดพักก่อนก็ได้เนะ เป๊าะจี้...” หมวยพูดพลางรินน้ำชาร้อนๆ ใส่ถ้วยให้เป๊าะจี้

“ขอบใจมาก หมวย”

เป๊าะสูพูดแทรกขึ้นระหว่างที่เป๊าะจี้พัก โดยหยิบตัวหมากที่ เรียกว่า เต ขึ้นมาถือไว้ แล้ววางบนกระดานจัตุรัสที่มี 64 ตาราง พร้อมกับ พูดว่า

“เดิมทิศทางการเดินแบบนี้ คือเดินตรงไปข้างหน้า ถอยหลัง หรือไปข้างซ้ายและขวา จะเดินยาวทีละกี่ตาก็ได้” แล้วเป๊าะสูก็วาง หมากที่เรียกว่า เต แสดงทิศทางการเดิน

“เดินไม่ยากนะสำหรับเต แล้วอีกตัวล่ะ ที่เขาเรียกว่ากรี...” ไช่Нуพูดแล้วถามถึงตัวหมากอีกตัวที่ยังเหลืออยู่

เป๊าะจี้รู้ทันว่าไช่Нуอยากฟังตำนานเรื่องราวของกรี...

7. กรี : ผู้เกรียงไกร

เมื่อทุกคนเข้าเมืองมาอยู่บานา พบว่าผู้คนที่นี้มีหน้าตาแฉะอึดอึด อิมเอิบ เต็มเปี่ยมด้วยความสุข ความสดชื่นแจ่มใส เนื้อตัวผิวพรรณ สะอาดสะอ้าน กลิ่นผิวกายหอมละมุนด้วยเครื่องหอมที่สกัดจากดอกไม้ นานาชนิด แต่งตัวด้วยอาภรณ์ที่หรูหรา ประดับประดาด้วยเครื่องประดับ ที่มีค่า ทั้งแก้ว เพชร นิล จินดาทั้งตัว โดยไม่ต้องกลัวว่าจะมีภัยจาก โจรผู้ร้าย เพราะความมั่งคั่งร่ำรวยมีทั่วถ้วนทุกหลังคาบ้าน ไม่มีบ้านใด เลยที่เป็นบ้านคนจน ทั้งนี้เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากร โดยเฉพาะผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ด้วยอาหารพืช การเพาะพันธุ์พืชทุกชนิด จะอวบเต่งเจริญเติบโตให้ดอกออกผลรวดเร็วทันใจ ส่งผลให้มีผลิตภัณฑ์

ต่าง ๆ มากมาย สามารถเป็นสินค้าที่ส่งขายไปยังเมืองใกล้เคียง เพราะ
 ดั้งนี้เองเมืองมายูบานาจึงเป็นเมืองแห่งความมั่งคั่ง และเป็นศูนย์รวม
 ความเจริญของเมืองต่างๆ ในภูมิภาคแถบนี้

กลุ่มโจรสลัดเมื่อได้เข้าเมืองต่างก็ใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญสนุกสนาน
 เต้นกรบแห่งลำน้ำซุงาเรียกคณิกานางหนึ่งให้มาปรนนิบัติรายอ
 แม้รายอผู้สันโดษจะปฏิเสธเท่าไรก็ไม่ยอม นางเป็นหญิงสาวสวยตามค
 ฒมยาว

“เฮ้า คิมชิต่าน นังอมทุกข์อยู่ทำไม” นางรินน้ำจันทใส่เหยือก
 ยื่นส่งให้รายอ

จริงของนาง นังอมทุกข์อยู่ทำไม รายอคิด แล้วยื่นมือรับสิ่งที่
 นางส่งให้

เมื่อน้ำจันทเข้าปากแก้วแรกก็มีแก้วสองแก้วสามต่อไป ทุกครั้ง
 ที่วางแก้ว นางจะรีบตักขึ้นเนื้ออย่างส่งป้อนเข้าปากมิได้ขาด แล้วอารมณ์
 รื่นเรงก็เริ่มลื่นไหล

“แม่นาง รู้ไหมว่าความรักที่แท้จริงอยู่ที่ไหน” อีกครั้งหนึ่งที่รายอ
 ถามคำถามนี้

“อะไรนะ...” นางถามซ้ำ เพราะไม่ได้ตั้งใจฟังคำที่รายอพูด
 และไม่คิดว่ารายอจะพูดด้วย เพราะรายอปฏิเสธไม่ต้องการนางแต่แรกแล้ว

“ความรักที่แท้จริงอยู่ที่ไหน” รายอถามซ้ำ

“ฮะๆๆๆ ความรักที่แท้จริงนะหรือ ไม่มีหรอก โลกนี้ล้วนมา
 หลอกลวง ภาพที่เห็นเป็นสิ่งที่ลวงตาทั้งนั้น ไม่นานนักภาพเหล่านี้จะ
 หายไปและไม่มีอีกต่อไป ฮะๆๆๆ” นางตอบพลางหัวเราะด้วยประชดชีวิต

ที่ตัวเองไม่เคยพบพานความรักที่แท้จริงจากชายคนใด และนางก็ไม่เคยมีความรักต่อใครเลยในชีวิตที่ผ่านมา

“นั่นเรามาตีมฉลองกันดีกว่า เมื่อเราทั้งสองมีชีวิตคล้ายๆ กัน คือการที่ยังไม่มีคู่รัก...” เสียงรายอ

“พ่อรูปงาม ชีวิตมนุษย์เกิดมาสั้นนัก เมื่อความสุขมีให้เสพย์ ควรรีบตัดดวงความสุขนั้นไว้ให้มากที่สุด ตายไปจะได้ไม่ขาดทุน”

ขาดทุน ขาดทุน แล้วเราลงทุนอะไร รายอคิดในใจ

ทั้งสองชนแก้วแล้วตีหมัดแก้วพร้อมกัน ต่างหัวเราะเยาะเย้ยชีวิตตัวเองที่ต่างเกิดมาอาภัพรัก

เมื่อได้ที่รายอก็เมามาย นางจึงประคองร่างของรายอขึ้น รายอได้สติขึ้นมาเล็กน้อยจึงพูดด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้วว่า

“อย่าเลยแม่นาง ข้าไปไหนไม่ได้หรอก เพราะข้าเคยรักใครคนหนึ่ง เมื่อแสนนาน มันนานมาก และข้าต้องซื้อสัตย์ต่อนาง ข้าไปกับแม่นางไม่ได้ ข้าทรยศต่อคนที่ข้ารักไม่ได้” เสียงรายอรำพันออกจากส่วนลึกของหัวใจโดยไม่รู้ว่ที่พูดไปนั้นหมายถึงอะไร และหมายถึงใคร

นางคนิกาก็ไม่ย่อหย่อน นางพารายอเข้าห้องนอนจนได้ เมื่อรายอล้มตัวลงนอนก็หลับไหลไปในทันที

นางนั่งพิณิจดูใบหน้าอันหล่อเหลาคมคายของรายอ

“โอ ไม่เคยมีหนุ่มรูปงามเช่นนี้เลยที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตข้างอาภัพจริงหนอชีวิตเรา” นางครุ่นคิดแล้วน้ำตาก็เอ่อไหลคลอเบา

รุ่งเช้านางตื่นขึ้นก่อน ได้จัดเตรียมอาหารไว้คอยท่า เมื่อรายอตื่นขึ้นมานางก็คอยปรนนิบัติรับใช้เป็นอย่างดียิ่ง จนรายอรู้สึกเกรงใจ

ปนราคาฉาว

“ไม่จำเป็นต้องเดือดร้อนเลยแม่นาง ข้ารู้สึกเกรงใจและขอขอบคุณ
ในน้ำใจที่เอื้อเฟื้อ”

“ข้ามีความเต็มใจยิ่งนักและยินดีที่จะรับใช้ท่าน หากเป็นไปได้
ข้าอยากเป็นเช่นนี้ อยากรบรบรับใช้ท่านทุกอย่างไปจนกว่าชีวิตจะ
หาไม่” นางพูดจริงจัง

รายอหนึ่งไม่พูดให้ความหวังอะไร เพราะกำลังจะจากนางไป
นางเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้รู้จัก แม้รู้จักกันไม่นานและไม่สนิทนัก
แต่รายอก็เข้าใจและเห็นใจจนอยากจะรีบจากไป ก่อนที่จิตใจที่เข้มแข็ง
จะอ่อนลง

กว่าจะจากนางมาได้ รายอต้องใช้ความละมุนละม่อมเพื่อมิให้
นางเสียใจ เห็นเตียนยิ้มคอยอยู่

“เป็นไงบ้าง” เตกระเช้า

รายอไม่ตอบ เดินล่วงหน้าไป เตเดินตามด้วยใบหน้ามยิ้ม
ทั้งสองเดินทอดน่องสนทนาโต้ตอบกันด้วยเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา
จนเข้าสู่เขตค้าขายของเมืองที่มีชุมชนหนาแน่น ตลาดคึกคักด้วยผู้คน
หลากหลายหลายตา แปลกนะ รายอคิด หน้าตามนุษย์เรา ดวงตา
สองดวงก็ตั้งอยู่ตรงนั้น ปากก็ตั้งอยู่ตรงนั้น จมูกก็คางสองรูสองคิ้วก็อยู่
ระหว่างนั้น แต่ไม่มีใครที่หน้าตาเหมือนกันสักคน

เสียงเอ็ดอิ่งฟังไม่ได้ศัพท์ และบางครั้งก็มีเสียงโห่ปรบมือของ
ผู้คนที่ล้วนเป็นชายฉกรรจ์จับกลุ่มล้อมเป็นวง ดูคึกคักเคลื่อนไหวถอยหน้า
ถอยหลัง รายอและเตเดินเข้าไปดูด้วยความสนใจ

เห็นการต่อสู้ระหว่างหนุ่มน้อยร่างออรชรคล้ายผู้หญิงกับชายร่างยักษ์กำลังยืนประจันหน้ากันพร้อมด้วยไม้กระบองในมือกำมันของทั้งสอง เจ้าร่างยักษ์กระโดดเข้าพาดทูปก่อนอย่างรวดเร็ว พริบตาเจ้าหนุ่มน้อยกระโดดข้ามหัวคู่ต่อสู้พร้อมพลิกกายหลีกเลี่ยงการต้องถูกโดนทูปตี มือที่กำกระบองทูปลงตรงท่ายทอยเสียงดังพลัวะ เจ้าร่างยักษ์ผงะเฮือกล้มลงสลบด้วยเวลาไม่ถึงอึดใจ

“มีใครอีกไหมที่ต้องการจะประลองฝีมือกับข้า ถ้าหากว่าใครสามารถล้มข้าลงได้ ทองคำในถุงใหญ่ของข้าทั้งหมดเอาไปเลย ถ้าใครต้องการ ให้โยนทองคำเพียงเท่ากำมือใส่ถุงข้าก่อน แล้วเรามาประลองกัน แต่มีกติกาว่าต้องใช้ไม้กระบองเท่านั้น เพราะข้าไม่ต้องการให้มีการล้มตายเกิดขึ้น” เสียงเจ้าหนุ่มน้อยตะโกนท้าทายผู้คนทั้งหมด ณ ที่นั้น

เหล่าปีศาจที่ล้อมวงยืนดูอยู่ก่อนแล้วคนหนึ่งรับอาสาลงต่อกรกับหนุ่มน้อยออรชรผู้ท้าทาย โยนทองคำขนาดเท่ากำมือลงถุง แล้วหยิบไม้กระบองที่ตกอยู่ที่พื้นเข้าปะทะทันที

แทบดูไม่ทัน เมื่อปีศาจกระโจนเข้าหาก็กระเด็นกลับออกมา เพราะโดนทูปหน้าเลือดสาด ร้องครวญคราง

มุดอฆ่าอัศวินกระโดดเข้ากลางวงเพื่อประลอง

“มา ต้องข้าเอง ข้าขอต่อสู้กับเจ้า”

“โอท่าน ข้าไม่เล่นด้วยกับท่านหรอก ข้าขอต่อกรกับมนุษย์ที่มีสองมือสองเท้าเท่านั้น อย่างท่านนี้ข้าเสียเปรียบแน่” เจ้าหนุ่มน้อยออรชรปฏิเสธ

มุดอเลยเดินถอยออกไป เหล่าสมุนโจรสลัดของเตหลายคน

รับอาสาหวังล้มเพื่อเอาเดิมพันที่ต่อรองด้วยทองคำสูงใหญ่ นับสิบคน ต้องบาดเจ็บ บ้างถึงกับต้องเสียเลือดฟ่ายแพ้อย่างไม่เป็นท่า

รายอขยับเท้าเข้ากลางวง เสียงเตหัวหน้าโจรสลัดร้องเตือน

“ท่านรายอ ระวังตัวให้มากนะ หนุมน้อยคนนี่ไม่ธรรมดา”

รายอยื่นประจันหน้ากับเจ้าหนุมน้อยอรชร พินิจดูเห็นว่าหน้าตาเพ็งเป็นหนุ่ม แต่ฝีมือจัดจ้านร้ายกาจเกินตัว จึงคิดหาทางนำตัวมาเพื่อเป็นเพื่อนร่วมทาง

ขณะเดียวกันกาเหาะยื่นสังเกตดูการต่อสู้อยู่ จึงเดินเข้ามากระซิบรายอ

“ข้าสังเกตเห็นว่า ถ้างมือก่อนเป็นเสร็จเจ้าหนุ่มคนนี่แน่ ท่านลองอย่าลงมือก่อน ใจเย็นๆ เพียงขอตั้งรับอย่างเดียวเท่านั้น หากได้โอกาสค่อยลงมือ”

รายอพยักหน้า โยนทองคำเดิมพันลงถุง แล้วหันไปพูดกับหนุมน้อยอรชร

“ถ้าท่านชนะก็รับเดิมพันไป ถ้าท่านแพ้ ข้าไม่ขอรับเดิมพันจากท่าน เพียงขอทองคำของข้าคืน แต่...” รายอหยุดนิดหนึ่ง

“ว่ามาเลย ท่านผู้มีรูปร่างสง่างาม ข้ารับได้ทั้งนั้น เพียงอย่าให้ข้าต้องเสียเปรียบมากเกินไป”

“ถ้าหากท่านเอาชนะข้าไม่ได้ และข้าก็เอาชนะท่านไม่ได้...”

“พูดมากไป มันคือเสมอ” หนุมน้อยพูดสอดกลางคัน

“ถ้าเสมอกัน ท่านต้องร่วมเป็นพวกเดียวกับข้า และร่วมเดินทางไปกับข้าจนข้าเสร็จสิ้นภารกิจ และคงใช้เวลาไม่น้อยหน้านัก”

“ตกลง ขอให้ท่านรีบหยิบไม้กระบองขึ้นมา และเชิญลงมือก่อนเลย” หนุ่มน้อยตัดบทเพราะอยากประลองกับรายอเต็มที่

รายอกำกระบองแน่นพร้อมรับมือ เจ้าหนุ่มน้อยรอให้รายอเดินเข้าหา แต่รายอยังตั้งท่าตั้งรับ จนหนุ่มน้อยรำคาญกระโดดเข้ามา

รายอยกกระบองรับและรับเพียงอย่างเดียวโดยไม่ตอบโต้ รายอพยายามยื้อการต่อสู้ให้นาน ไม่หวังเอาชนะนะ เพียงแต่พยายามยื้อไว้ให้เสมอเท่านั้น

การต่อสู้เป็นไปครั้งก่อนวันจนหนุ่มน้อยชักอ่อนล้าและอ่อนใจ เสียงกองเชียร์ที่แบ่งเป็นสองฝ่ายให้ร้องเสียงดังลั่นเมื่อแต่ตอนต้น ครั้นเวลาล่วงไปนานและการต่อสู้ก็ยังคงดำเนินไปเช่นเดิม คือผลัดกันรุกผลัดกันรับ ไม่มีใครจะมีทีท่าว่าจะชนะ เสียงเชียร์ก็เริ่มเบาลง และเบาลงเมื่อหนุ่มน้อยนักสู้เดิมพันคนนั้นหยุดมือและขอเสมอ

ก็เป็นไปตามข้อตกลง เจ้าหนุ่มน้อยอรรถก็ต้องมาเป็นพวกเดียวกับรายอ และต้องร่วมเดินทางไปด้วยกัน

“ข้าคือรายอ...แล้วเจ้าละมีนามว่าอะไร” รายอแนะนำตัวเองและถามขึ้นเพื่อทำความรู้จัก

“ใครๆ แถวนี่ที่รู้จักข้า เขาเรียกข้าว่า กริผู้เกรียงไกร” หนุ่มน้อยอรรถตอบ

“ตอนเด็กๆ ข้ากำพร้า ไม่รู้ว่าใครคือพ่อ ใครคือแม่ นายทหารคนหนึ่งนำข้าไปเลี้ยงดูและหาผู้มีฝีมือมาช่วยฝึกฝนการต่อสู้ให้กับข้า ข้าฝึกอาวุธการต่อสู้ทุกชนิด ข้าไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทุกอย่างที่ข้าฝึกข้าสามารถฝึกและทำได้อย่างรวดเร็วคล่องแคล่วและชำนาญานาญเกิน

สหายคนอื่น ๆ ที่ฝึกมาพร้อมกัน ข้าสามารถรับมือกับคู่ต่อสู้ได้ในคราวเดียวกันถึงหลายคน...และข้าไม่เคยคิดว่าตัวเองเก่ง แต่กลับคิดว่าตัวเองมีอะไรที่ผิดปกติ...

“วันหนึ่งนายทหารที่เลี้ยงดูข้าก็นำข้าเข้าถวายตัวไว้กับองค์ราชาเมืองนั้น องค์พระราชโอรสโปรดปรานข้ามาก เพราะเห็นในความเก่งกล้าสามารถของข้า จึงแต่งตั้งเป็นแม่ทัพออกรบพุ่งกับข้าศึกจากเมืองอื่นที่มา รุกราน และทุกครั้งก็ได้รับชัยชนะ...”

“แล้วข้าก็ทำผิดมหันต์ ด้วยการไปหลงรักพระราชธิดาขององค์พระราชโอรส ทั้ง ๆ ที่พระราชธิดาเป็นคู่หมั้นหมายของเจ้าชายหนุ่มเมืองพันธมิตร ข้าได้ลักลอบเข้าหาพระราชธิดาในคืนหนึ่ง แต่โชคร้ายถูกจับได้ ข้าต้องปะทะกับทหารองครักษ์และพลาดพลั้งไปฆ่าทหารองครักษ์เสียชีวิต ข้าจึงหนีมา...”

แล้วกรีกก็ทำตามสัญญาที่เดิมพันกันไว้ นั่นคือยอมเป็นพวกเดียวกันและเดินทางร่วมกับรายอ...

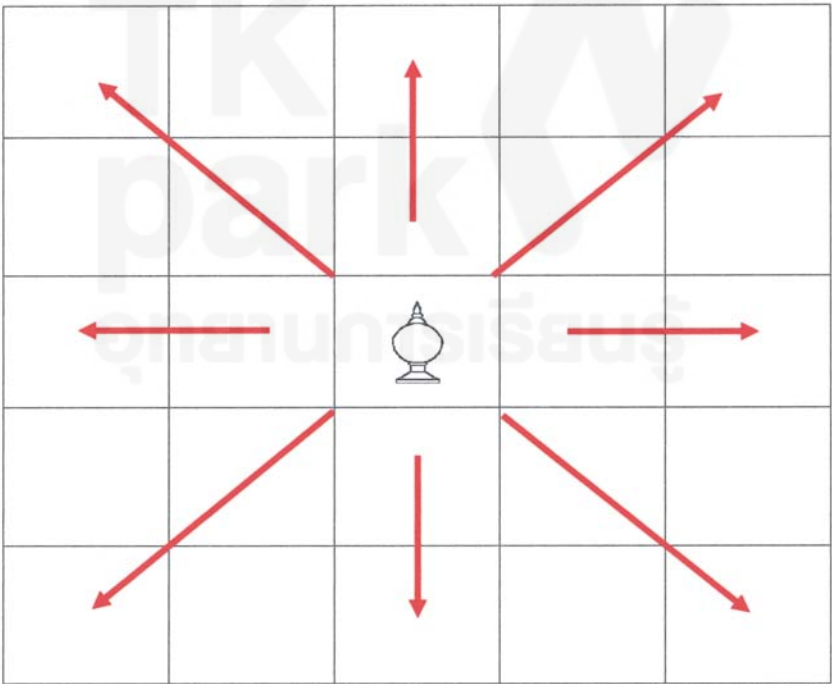
ทุกคนร่วมใช้ชีวิต ณ เมืองมายูบานาได้ระยะเวลาหนึ่ง รายอก็เดินทางต่อเพื่อปฏิบัติภารกิจ นั่นคือหาสิ่งที่ต้องการคำตอบ ซึ่งรายอ ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเที่ยวตามหา

สำหรับเตได้สั่งเหล่าสมุนโจรให้เลิกเป็นโจรสลัด กลับตัวกลับใจเป็นคนดี ตั้งหลักปักฐานทำมาหากิน ณ แดนดินถิ่นนี้ ส่วนตัวของตนเองขอเดินทางร่วมไปกับรายอ

บัดนี้กลุ่มของรายอ ซึ่งประกอบด้วยมูตอ กาเยาะ เต กรีก และเหล่าปีเตาะ พร้อมแล้วที่จะร่วมเดินทางผจญภัยร่วมกันต่อไป...

เป้าะจี้จับตัวหมากที่เรียกว่า กรี ตั้งบนกระดาน อธิบายแสดง
วิธีเดิน

“กริเดินได้ 8 ทาง คือเดินเหมือนเต๊กได้ เหมือนกาเยะก็ไ้
เป็นตัวที่มีอำนาจมากที่สุด หากการเดินของฝ่ายใดเพลิงงพล้ำถึงกับ
เสียกริ ฝ่ายนั้นมีโอกาสแพ้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์” แล้ววางตัวกริบน
กระดาน และเดินให้หมวยและไข่น้อยดู

รูปทางเดินของกริ

“สรุปแล้วตัวหมากมีฝ่ายละ 16 ตัว คือรายอมี 1 ตัว เตมี 2 ตัว มุดอ 2 ตัว กาเยาะมี 2 ตัว กรีมี่ 1 ตัว และบีเต๊ะมี 8 ตัว 16 ตัวนี้ต้องมีสีเดียวกัน

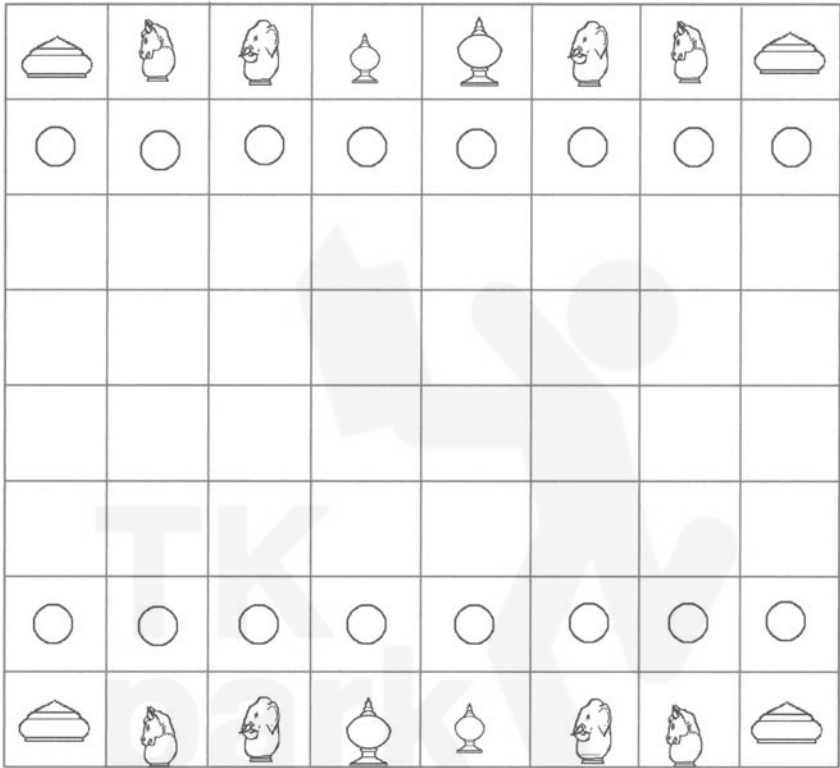
“การวางหมากวางเป็น 2 แถว จากแถวล่างสุดตั้งเรียงจากซ้ายไปขวา ดังนี้

“เต มุดอ กาเยาะ รายอ กรี กาเยาะ มุดอ เต แถวถัดไปชิดกับแถวแรก เป็นที่ตั้งของตัวบีเต๊ะ 8 ตัว”

แล้วเป๊ะสุกับเป๊ะจี้ก็วางหมาก มีหมากฝ่ายเป๊ะจี้สี่หนึ่ง และหมากฝ่ายเป๊ะสุอีกสี่หนึ่ง

หมากฝ่ายเปาะจี้

หมากฝ่ายเปาะสู

ขณะที่เปาะจี้กับเปาะสูจะลงมือเดินหมาก ไข่นุ้ยก็สะกิดเปาะจี้แล้วพูดว่า

“เปาะจี้ เปาะจี้ นิทานที่เล่าจบแล้วหรือ” แล้วทำหน้าเหยๆ เพราะยังอยากฟังนิทานที่เปาะจี้เล่าค้างอยู่

“อ้อ...เกือบจบแล้ว เอ้า...ฟังนะ หมวย ไข่นุ้ย...”

8. เฒ่าวิปลาสกับปีศาจทารก

รายอ มุดอ กาเยาะ เต กรี และเหล่าปีศาจร่วมเดินทางออกจากมาชูปานาเมืองแห่งความเจริญ นานนับเวลาเป็นแรมเดือน ผ่านหมู่บ้าน ป่าใหญ่น้อย ลำน้ำ และภูเขาหลายแห่ง จนบรรลุดินแดน ลึกลับ ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีควมมืด ไม่มีสายลม ไม่มีแสงแดด ไม่มีสายน้ำ ไม่มีต้นไม้ และไม่มีสัตว์ชนิดใดอาศัยอยู่เลย

ดินแดนแห่งนี้เป็นภูเขาสูงต่ำสลับกัน มีชอกมีถ้ำอับทึบ บรรยากาศเป็นเงาสลัวๆ สีมืดเทาชวนวังเวง

“แถวนี้ดูแปลกๆ นะ เหมือนไม่มีดวงอาทิตย์กระนั้นแหละ”
กาเยาะพูดท่าลางความเงิบ

“พวกเราทุกคนระวังตัวเอาไว้ สถานที่นี้ไม่น่าไว้ใจ” รายอกกล่าว
เดือน

ทุกคนก้าวเท้าช้าๆ สายตาสอดส่ายแลดูไปรอบๆ ด้วยความ
ระมัดระวัง

เมื่อเดินลึกเข้าไปลึกเข้าไป เห็นสิ่งหนึ่งเพียงเลื่อนรางเคลื่อนไหว
ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามา และใกล้เข้ามา เมื่อภาพที่เห็นค่อยๆ ชัดขึ้นก็รู้ว่า
เป็นร่างที่อ้อมของชายชราสวมเสื้อคลุมยาวถึงพื้น กลิ่นเหม็นเหมือน
ผ้าขี้ริ้วสกปรก จนทุกคนต้องปิดจมูกกลั้นหายใจ

เมื่อได้ระยะ มุดอกก็เอ่ยปากถามขึ้น

“ท่านเป็นใคร”

ร่างนั้นมองมาที่มุดอกช้าๆ แล้วพูดสวนกลับว่า

“ไ้บ้...ข้าคือคนบ้า” ตอบเสรีจรีรับวิงหายเข้าชอกเขาไปอย่าง
รวดเร็ว เป็นที่แปลกใจของทุกคน ที่ร่างกายเคลื่อนไหวเชิงช้า แต่กลับวิง
หายไปได้อย่างรวดเร็วเกินที่คนปกติจะทำได้

ตอนแรกพรรคพวกร่วมทางกลั้นหัวเราะ เพราะคำตอบที่ได้นั้น
สรุปไม่ได้ว่าใครกันแน่คือคนบ้า แต่ตอนหลังพากันแปลกใจในพฤติกรรม
ประหลาดๆ ของชายชราผู้นี้

ยังไม่ทันจะมีใครได้พูดอะไร ทุกคนพากันสะดุ้งเมื่อเห็นร่างเล็ก ๆ
คล้ายคนแคระวิงออกมาจากชอกเขาแล้วหายกลับไปยังชอกเขาอีกชอกหนึ่ง
ต่อจากนั้นก็มึร่างลักษณะเดียวกันวิงออกมาสวนกันอย่างรวดเร็ว จาก
หนึ่งร่างเป็นสองร่าง สามร่าง สี่ร่าง จนเพิ่มจำนวนมากขึ้นนับสิบ
วิงไปมาจากชอกเขาโน้นมาชอกเขานี้ สวนกันไปสวนกันมา ดูรุ่มรวย

ดีแท้ ที่น่าแปลกใจว่านั่นคือมีแต่ความเงิบเงียบ ไม่มีเสียงใดๆเลย
ทุกคนเงิบกิริบ ขนลุก และมีคำถามกับตัวเองว่า “นี่มันตัว
อะไรกัน...”

เพียงชั่ววู้อึดใจ ร่างประหลาดเหล่านั้นหายเงิบไปเหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

ไม่ทันหายตกใจ พวกมันก็โผล่พรวดออกมาอีกอย่างรวดเร็ว มัน
พากันวิ่งซุกมุนเหมือนเดิม

ทันใดนั้นมีร่างประหลาดร่างหนึ่งวิ่งเข้าใช้ปากกับขาหลังของมูดอ
มูดอสะบัดเท้าอย่างแรง เท้าไปโดนเจ้าตัวประหลาด มีเสียงร้องยาว ฟัง
แล้วน่าสยของพองขนยิ่งนัก

“คว่ากๆๆๆๆๆ...” แล้วร่างเจ้าตัวประหลาดตัวนั้นก็วิ่งหลบ
เข้าซอกเขาเงิบหายไป

เมื่อตัวหนึ่งวิ่งหลบ อีกหลายตัววิ่งหลบซุกตัวเงิบตามกัน

“เป็นไงบ้าง มูดอ” รายอถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไร รู้สึกคันๆ” พลงใช้เท้าหลังอีกข้างยกขึ้นเกาขึ้นลง
สองสามครั้ง

ฉับพลันก็มีร่างตัวประหลาดสองสามตัววิ่งตามหลังกันมา และ
ที่น่าฉงนคือมีร่างชายชราซุกคลุ่มยาวเหม็นสาบวิ่งตะโกนตามหลังมาติดๆ

“จะหนีไปไหน มานี้ มานี้” สิ้งนักร้องหนาว่าอย่าไปทำอะไรเขา
หากเขาไม่ทำเราก่อน...” วิ่งพลง ว่าพลง แล้วหายเข้าซอกเขา เงิบ!

เสียงถอนหายใจของใครบางคนดังขึ้น แต่หายใจยังไม่ทันสุด
ร่างที่มีกลิ่นเหม็นสาบของเฒ่าชราที่โผล่ออกมายืนตรงหน้าของทุกคน

อย่างรวดเร็ว เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

“ไม่ต้องตกใจ ไอ้พวกเด็กๆ มันล้อเล่นนะ ฮะๆๆๆ”

ไม่มีใครกล้าถามอะไรเฉ่าชราคนนั้น

“ผู้คนที่เคยรู้จักข้าเรียกข้าว่าเฉ่าวิปลาส...พวกแกรู้ไหม วิปลาส มันแปลว่าอะไร” เฉ่าวิปลาสถามชวนคุย

“ข้าอาศัยอยู่แถวนี้มาหลายปีแล้ว รู้จักไอ้พวกเด็กผีขี้เล่นดี ไม่มีอะไรหรอก มันซุกซนตามประสาเด็กผีนั้นแหละ ฮะๆๆๆ อ้อ! ลืมอีกแล้ว ที่ถามเมื่อกี้นี้ล่ะ มันแปลว่าอะไร” เฉ่าวิปลาสยังอุตส่าห์ จำได้ว่าถามอะไร

“บ้า!” มุดอตอบแทนทุกคน

“ไอ้บ้า ฮ่าๆๆๆๆๆ แกตอบข้าได้ถูกใจจริง” เฉ่าวิปลาสหัวเราะชอบใจ

“ท่านผู้เฉ่า ท่านเป็นใครกันแน่” รายออกไม่ได้ที่จะถาม

“เออ เจ้าหนุ่มนี้ลักษณะเหมือนเทวดาตกสวรรค์ รูปร่าง เจริจ่าอ่อนหวาน นำพูดคุยด้วย...ไม่เหมือนไอ้เจ้าม่านั้น อ้อ คนนี้มีความเป็นมายังไงนี้ หัวถึงได้เป็นข้าง มีพ่อเป็นข้างหรือแม่เป็นข้างหรือไง” เฉ่าชราหันไปทางกาเยาะแล้วถามขึ้นโดยไม่เกรงใจ ฟังๆดูไม่รู้ว่าจะเยาะเย้ยหรือล้อเล่น กาเยาะยั้งนิ่งเฉย ไม่ตอบ

“แล้วคนนี้นะ” เฉ่าชราหันไปทางกรี

“โอ พ่อหนุ่มน้อยดูรูปร่างอรชร หน้าสวยเหมือนผู้หญิงเขี้ยวนะ อนาคตจะมีเมียหรือจะมีผัวดีล่ะ ฮะๆๆๆ”

“กรี ท่านอย่าถ้อสานะ” รายออกพูดกับกรีเพราะกลัวว่ากรีจะควบคุม

อารมณ์ไม่ได้

เมื่อได้พูดล้อเล่นกับคนอื่นพอหอมปากหอมคอแล้วก็หันมาพูดกับ
ราย่อต่อ

“แรกๆ ข้าก็มีความเป็นอยู่ปกติของข้าในหมู่บ้านแห่งนี้ ห่างไกล
จากที่นี่มาก แต่เนื่องจากว่าตอนเป็นเด็กนั้นข้ามีความแตกต่างจากเด็ก
คนอื่น ไม่เหมือนคนอื่นหลายประการ จึงทำให้ผู้คนในหมู่บ้านพากัน
กล่าวหาว่าข้าบ้า...รวมทั้งพ่อแม่ของข้าด้วย...ข้าชอบอยู่คนเดียวเงียบๆ
ไม่อยากพูดจากับใคร เพราะสิ่งที่เขาพูด สิ่งที่เขابอก และสิ่งที่เขา
พยายามสั่งสอนข้า นั้น ข้ารู้เองหมดแล้ว โดยที่ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า
มันรู้ได้อย่างไร และ...สิ่งที่ข้าชอบปฏิบัติเป็นกิจวัตรประจำคือการศึกษา
ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ข้าได้อ่านได้ศึกษาคัมภีร์โบราณ และใน
วัยเด็กข้าสามารถอ่านตัวหนังสือเก่าแก่ที่จารึกไว้ตามผนังถ้ำ ตามต้นไม้ใหญ่
เมื่อข้าอ่านก็พยายามอธิบายให้คนเหล่านั้นฟัง พวกเขาพากันหัวเราะเยาะ
นอกจากเขาไม่เชื่อแล้วยังพากันกล่าวหาว่าข้าเพ้อเจ้อ บ้างก็ว่าข้าเป็นบ้า
ไปเลย...เมื่อทุกคนเห็นว่าข้าเป็นคนบ้า ข้าก็เลยบ้าซะเลย ฮะๆๆๆๆ”

“ท่านเคยแต่งงานมีครอบครัวมาก่อนไหมล่ะ ท่านผู้เฒ่า” ราย่อ
เอ่ยถามถึงความหลังของเฒ่าราชาวิปลาส

“แกจะบ้าหรือไร คนบ้ามีการแต่งงานด้วยหรือ แกนี่ถามอะไรไปๆ”

“ท่านผู้เฒ่าไม่ใช่คนบ้า ท่านผู้เฒ่าเป็นปราชญ์ที่เปี่ยมล้นด้วย
ปัญญา”

“ข้าบ้านะเว้ย แต่ไม่ได้โง่ ฮ่าๆๆ คุณกับเฒ่าข้ารู้สึกดีขึ้นมาบ้าง...
ไอ้ที่แกได้เห็นข้าหัวเราะเฮฮานั้นไม่ใช่ข้ามีความสุขนะ แต่ข้าหัวเราะ

เพราะข้าเป็นบ้าเว้ย”

เงียบ ไม่มีใครกล้าพูดด้วยเพราะกลัวโดนย้อน และหากเกิดโมโห ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ทำอะไรรุนแรงไป ผู้คนเขาจะหาว่าทะเลาะกับคนบ้า ครูหนึ่งเฒ่าวิปลาสก็พูดต่อว่า

“ความจริงข้าก็เคยมีความรักนะ แต่เธอไม่ได้รักข้าหรอก เพราะเธอก็คิดว่าข้าบ้าเหมือนกับที่คนอื่นคิด และวันหนึ่งเธอก็แต่งงาน กับหนุ่มบ้านเดียวกัน ข้าก็ไม่โกรธเธอหรอกนะ และข้าก็ไม่รู้สึกเสียใจด้วย ข้ากลับดีใจต่างหากที่เห็นเธอมีความสุข...”

“ท่านผู้เฒ่า แล้วรักแท้อยู่ที่ไหน” ทันทิที่หากพูดกับผู้ใดถึง เรื่องของความรัก รายละเอียดตั้งคำถามนี้ทุกครั้งไปโดยไม่รู้ตัว

“โอ...รักแท้มีอยู่ในทุกคน มันไม่ได้เกิดขึ้นด้วยความบังเอิญ บางคนอาจต้องใช้เวลา บางคนก็เกิดขึ้นฉับพลันทันทีที่แรกเห็น และ บางครั้งมันเกิดขึ้นเองโดยไม่มีเหตุผล ใครไม่รู้เคยกล่าวว่ ทรายใดที่รัก ยังมีเหตุผล รักนั้นยังไม่ใช่รักแท้...และในตัวท่านก็มีนะ ลองหันกลับมา มองดูตัวเองสิ มันอยู่ในนั้น!...” เฒ่าวิปลาสตอบเสร็จก็กระโดดเหยงขึ้น อย่างรวดเร็ว ก่อนจากไปปากยังร้องตะโกนกลับมาพูดกับรายอว่า

“พูดกับแก ข้ารู้สึกปวดหัววะ สู้กลับไปหลอกไอ้พวกปีศาจทารก เล่นดีกว่า สนุกดีออก หลอกคนสมัยนี้เสียเวลา มันไม่ค่อยกลัวกันแล้ว เพราะคนฉลาดขึ้น มีเหตุผลขึ้น กลับไปหลอกผีดีกว่า มันสนุกกว่ากัน เยอะเลย ฮะๆๆๆๆๆ” สิ้นเสียงร่างคนพูดก็หายเงียบไปเลย

“พิกล เป็นคนแต่ชอบหลอกผี” เสียงเต็งมำ

มุดอได้ฟังดังนั้นก็พูดขึ้นว่า

“ก็คนบ้า อย่าไปถือสา”

หลังจากที่รายอได้พูดคุยสนทนากับเจ้าชราผู้วิปลาส พลันก็เกิดรู้
คำเฉลยในคำถามที่ตัวเองเฝ้าตามหาคำตอบอยู่นาน

“เรากลับกันเถอะ...ภารกิจข้าเสร็จสิ้นแล้ว...”

“หมวยรู้คำตอบที่รายอเฝ้าตามหาแล้วยัง” เป้าะจีหุยุดเล่า
หันมาถามหมวย

“รู้สิจ๊ะ”

“เออ เอ็งเก่งนี่”

“อยู่ที่ไหนล่ะ เจ้หมวย” ไข่นุ้ยถามขึ้น

“ก็...อยู่ที่ใจของรายอเองนั่นไง”

“เธอ...” ไข่นุ้ยยั้งงงๆ

หลังจากที่รายอรู้แล้วว่าความรักแท้อยู่ที่ไหน นะเซะเทพเจ้า
แห่งดวงชะตาจึงกำหนดชะตารายอให้หมดสิ้นอายุในโลกมนุษย์ แล้ว
กลับไปกำเนิดในแดนสวรรค์ และได้ครองรักกับนางฟ้าปนาไรต์ตลอดกาล

ประวัติย่อผู้เขียนเรื่อง

นายสุนันท์ แก้วรัตน์

การศึกษา

ปริญญาตรี ศึกษาศาสตร์บัณฑิต
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

ปัจจุบัน

ศึกษานิเทศก์ สพท.ยล. 1

ประสบการณ์

- สอนหนังสือเด็ก 20 ปี
- ผู้บริหารสถานศึกษา 5 ปี

ผลงาน

- ชนะเลิศการประกวดหนังสือเด็กระดับจังหวัด เรื่อง นกหลงฟ้า
- ชนะเลิศการแข่งขันมหกรรมรักไทยระดับจังหวัดยะลา ปี 2537, 2540

อุทยานการเรียนรู้

ประวัติย่อผู้วาดภาพประกอบ

อาจารย์สุขเกษม จารงค์

การศึกษา

- ปริญญาตรี เอกศิลปศึกษา มศว.ประสานมิตร
- กำลังศึกษาปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาดไทย

ประสบการณ์

- นักจัดรายการวิทยุกระจายเสียง 2 สถานี 3 รายการ
 1. วิทยุชุมชนคนยะลา ทาง สวท.ยะลา
 2. ร้อยดวงใจให้แดนใต้ (ภาษามลายู) ทาง สวท.ยะลา
 3. บอกเล่าเก้าสิบ วิทยุเพื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
- นักพากษ์ภาพยนตร์การ์ตูนของศูนย์เทคโนโลยีเพื่อการศึกษากรุงเทพ
- แสดงละครวิทยุ เล่านิทานเพื่อเด็กทางสถานีวิทยุ
- พิธีกรจัดรายการโทรทัศน์ รายการสอนพูดภาษาไทย ช่อง 10 หาดใหญ่
- เขียนการ์ตูนการเมืองล้อเลียนสังคม หนังสือพิมพ์สมาร์ทนิวส์
- วาดภาพประกอบหนังสือชุดวิชาการของเขตการศึกษา 2 จังหวัดยะลา
- แปลเนื้อเพลงและขับร้องเพลง “รักกันไว้เถิด” เป็นภาษามลายู และขับร้องบันทึกเสียงซีดี เพื่อให้กรมประชาสัมพันธ์นำไปเผยแพร่

ตัวหมากที่เป็นไพร่พลของเหล่าอำมาตย์ถูกกินหมด
เหลือแต่พระราชหัตถ์หรือรายชื่อเพียงองค์เดียว ถูกล้อมทุกทาง
ไม่สามารถหลบหนีไปไหนได้ จึงจนมุมถึงกับพ่ายแพ้
พระเจ้าเชียงใหม่ดังนั้นจึงคิดขึ้นมาได้ว่า
ถ้ากินราษฎรหมด แล้วจะมีกำลังไปสู้รบกับเหล่าข้าศึกได้อย่างไร
ผลร้ายก็จะเกิดขึ้นกับบ้านเมืองและตัวเอง เมื่อคิดได้ดังนั้น
พระองค์จึงเกิดความรักราษฎร ไม่กินเด็กอีกต่อไป

เหมาะสำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 12 -15 ปี

ISBN 978-974-9985-81-6

9 78-974-9985-816